

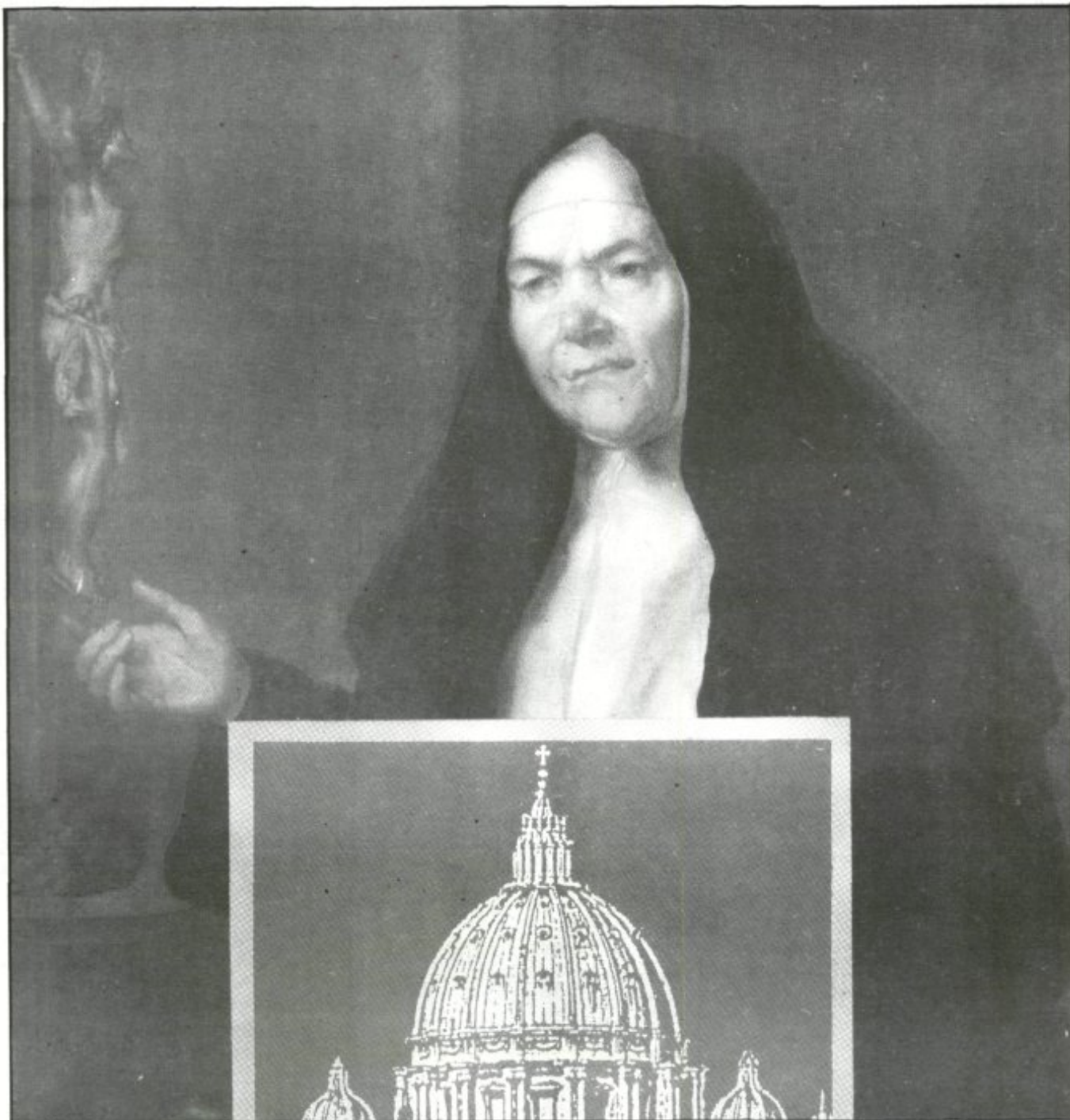
APOSTOL Y

Franqueo concertado
33 / 22

GIVILIZADOR

BOLETIN DE DIVULGACION DEL BEATO FRAY JUNIPERO SERRA
"EL APOSTOL DE SIERRA GORDA Y DE LAS CALIFORNIAS"
Publica: Fraternidad de Franciscanos, O.F.M. Petra (Mallorca) ESPANA, Tel. 56 12 67

Septiembre - Octubre 1989, Nº 165

la Venerable Francinaina Cirer

Mon cor està ple d'alegria
per tu Beata de Sencelles.
Els mallorquins sempre hem lluitat
per fer-te Beata del nostre poble.
Poble bo i noble,
que ara gaudeix amb tota solemnitat.
Els nostres padrins t'estimaren amb tota devoció
i jo els hi diré una oració
en aquest dia tan formós.
¡Poble de Sencelles!
Els mallorquins estan contents
per tenir entre noltros
una estrella més en el cel,
que és la Beata Sor Francinaina Cirer.
Sabreu que jo sempre li he estat fidel.

Xim Llamas Gil

BIENVENIDOS

P. Samuel Caveró Miguel

Fr. José Daniel Llacer Ibáñez

APOSTOLY CIVILIZADOR

PUBLICA:

Fraternidad de Franciscanos, O.F.M.
PETRA (Mallorca) ESPAÑA
Tel. (971) 56 12 67
Depósito legal P.M. 178-1974
Impreso en Offset propio.

DIRECTOR:

P. Salustiano Vicedo, o.f.m.

COLABORADORES:

P. Jacinto Fernández-Largo, o.f.m.
Msgr. Francis J. Weber.
Sebastián Rubí Darder.
Bartolomé Font Obrador.
M. Llinás.
A. Ribot.
Mariano Vila-Cervantes.
Adalberto Rodríguez-Martín y Petrus.
Rafael Nicolau Riutort.
Catalina Gibert.
Concepción Bauzá.
Llorenç Riera.

DEPORTES:

Simó Tortella.
Francesc Mestre.

FOTOGRAFIA:

Reportajes Font.
P. Vicedo.

ILUSTRACIONES:

"Dino y Tina"

TRADUCCIONES DEL INGLÉS:

Nuria Llansó.

NUESTRA PORTADA

Nuevamente la Diócesis de Mallorca está de enhorabuena. El 25 de Septiembre del año pasado fue beatificado el P. Fray Junípero Serra, natural de Petra, y apenas transcurrido un año, el pasado día 1 de octubre, también lo fue otra mallorquina: Sor Francinaina Cirer.

Nuestra más fraternal y sincera felicitación a todas las Religiosas de la Congregación de Hermanas de la Caridad, a la que pertenecía la nueva Beata.

La Redacción.

El día 21 del pasado octubre se incorporaron a esta comunidad franciscana dos nuevos religiosos y su llegada supone un gran refuerzo para continuar con más amplitud las tareas de esta casa, además de estar en condiciones de poder prestar un mejor servicio a la iglesia diocesana.

FRAY JUNIPERO SERRA EN SU TIERRA Y EN SUS MISIONES

Por Bartolomé Font Obrador

Hermano y confidente del P. Serra
FRAY FRANCISCO SERRA
DE GAYETA, O.F.M.

"Sa Marjal" de Sa Pobra publicación periódica de interés cultural e histórico, que dirigía Mn. Joan Parera dio a conocer varios documentos históricos referentes al P. Francisco Serra de Gayeta OFM, personaje muy vinculado a Fray Junípero Serra y que ahora, precisamente por esto, recogemos para su difusión en las páginas de nuestro boletín.

EL DOCTOR ONOFRE SERRA POQUET

En el número 74 correspondiente al 1 de febrero de 1915, se transcriben varios párrafos del testamento de este destacado sacerdote que fue Rector de la Parroquia de Santa Creu de Palma y Beneficiado de la Catedral, otorgado en 1763. Recordemos que el franciscano de Petra predicó en la Parroquia de Santa Creu en 1741 y ello pudo haber sido a petición del Dr. Serra.

El artículo de "Sa Marjal" a que nos referimos va dedicado al "Doctor Onofre" y lleva este corto preámbulo: *"La familia Serra Poquet, que ya hace tiempo está extinguida, aún cuando sigue continuándose en su rama de los Serra de Gayeta parientes no muy lejanos, era nobilísima y tan antigua que se remonta a la época de la Conquista, tenía su casa solariega en "Son Poquet", en la calle de la Escuela y de ella salieron varios hijos ilustres. Entre ellos figura el Dr. Onofre"*.

La parte testamentaria es esta: "El Dr. en Sagrada Teología Onofre Serra Poquet Presbítero, acogido al Reverendo Común de Presbíteros de la

EL DOCTOR ONOFRE

Parroquial Iglesia de Sa Pobra, hijo legítimo y natural del Honor Nadal Serra Poquet y de la Señora Margarita Serra cónyuges difuntos, natural y vecino de la expresada villa de Sa Pobra... Elijo albaceas míos al Rvdo. Sr. Rector de Sa Pobra, el Rvdo. Doctor Antonio Serra Poquet Presbítero, los Honores Sebastián Serra Goet y Jaime Serra de Gayeta, mis primos... y primeramente elijo sepultura para mi cadaver en dicha Parroquial Iglesia de Sa Pobra queriendo y ordenando que me sea construída una fosa nueva ante la capilla de Santo Tomás de Aquino sobre la cual quiero sea puesta una piedra viva o losa... y bien dispuesta escribiendo mi

nombre. Quiero y mando que sean celebradas... en sufragio de mi alma mil misas rezadas... con la caridad de cuatro sueldos por cada una... cien a disposición del *Muy Rvdo. P. Fray Francisco Serra Guardián del Convento de Petra mi primo...* cuarenta libras anuales y vitalicias anuales a Sor Catalina Ana Serra mi hermana Religiosa del Convento de Santa Catalina de Sena... pagadas todas las sobredichas cosas... instituyo heredera universal a mi alma y por ella a Nuestro Señor Jesucristo... quiero y mando sean celebradas todos los años después de mi óbito... unos maitines del día y otro de difuntos y un oficio con ministros

EL P. SERRA DE GAYETA

de requiem... en sufragio de las almas del Honor Nadal Serra Poquet mi padre, de la Señora Margarita Serra mi madre, de Nadal Serra Poquet mi hermano, de Francina Ana, Sor Catalina Ana Religiosa, Margarita y Catalina mis hermanas, en semejantes días de sus óbitos respectivos... que todos los sábados de domingos y de festividades de Nuestra Señora todos los años perpétuamente sea cantada una Salve en la Capilla del Rosario". La última disposición del Dr. Onofre Serra se hizo en la posesión de "Son Alemany" del término de Campanet el 18 de julio de 1763 y la recibió el notario Bartolomé Alemany; el fallecimiento se produjo el 3 de noviembre del año siguiente.

EL P. FRANCISCO SERRA DE GAYETA

Este religioso franciscano era

miembro de la Comunidad de San Bernardino en 1749 y fue destinatario de algunas cartas enviadas desde Cádiz y Veracruz por Fray Junípero Serra, habiéndose perdido al menos una. También fue el educador del niño Miguel Ribot, futuro fray Miguel de Petra.

Mn. Perera dice: *"La noble y piadosa familia Serra de Gayeta, que ya hace muchos siglos que siempre ha tenido y tiene todavía entre sus miembros o frailes o sacerdotes seculares, cuenta entre sus ascendientes al religioso observante Padre Francisco Serra, que fue muy buen predicador y Lector jubilado, el cual murió en el Convento de San Francisco de Palma el día 7 de marzo de 1778.*

Según el erudito escritor Bover este buen fraile cultivó la poesía castellana y dejó dos

tomos manuscritos en cuarto de sus composiciones que obraban en la biblioteca de su Convento de Palma. Como muestra del talento lírico del Padre Serra, el citado cronista copia los famosos gozos en castellano de la Inmaculada Concepción, que empiezan "Para dar luz inmortal", los cuales a nuestro parecer no pueden ser nunca de nuestro paisano, a no ser admitiendo un tremendo anacronismo. Está mal afirmar las cosas sin conocerlas a ciencia cierta, como sabe hacer a veces Bover; por lo cual uno tras él no puede ir muy seguro. No obstante, opinamos o por mejor decir, sabemos como cierto que este fraile franciscano era bastante buen poeta.

Por otra parte es cierto que tenía un hermano que citan muchos documentos del archivo familiar: "Fr. Francisco Serra hermano del Sr. Antonio Serra de Gayeta" y consta que éste donó 200 libras por una lámpara de plata a razón de 6 dineros la onza y 20 libras por el trabajo del artesano. Posiblemente fuera la del Santísimo".

Siempre estimaremos en todo lo que vale el sentimiento fraterno puesto de manifiesto en aquellas inspiradas misivas que constituyen el prólogo de las actividades apostólicas del P. Serra en el Nuevo Mundo. La efusividad coral queda colmada en el tratamiento de "Carísimo amigo" y específicamente en el "Amigo de mi corazón", sin olvidar el de "Carísimo hermano, Padre Serra" de la carta del 20 de agosto de 1749, unos 10 días antes de emprender la navegación atlántica. La súplica del consuelo a los padres, ante tan desconcertante marcha, que le fue confiada al fraile de Sa Pobla es ciertamente un encargo íntimo y empeñadísimo, propio de los muchos quilates de la preciosa gema de amistad que les unía.

LA VIDA DEL PADRE SERRA REFLEJADA EN CUADROS DE VIDRIO PICADO

LA OBRA ESTA EXPUESTA
DE MANERA PERMANENTE EN EL
CONVENTO DE SAN BERNARDINO DE
PETRA

SALA SEGUNDA: EL PADRE SERRA EN AMERICA
EN LA ANTIGUA SACRISTIA, RECIENTEMENTE RESTAURADA,
DONDE SE EXPONEN LA COLECCION DE CUADROS DE VIDRIO MOLIDO

La vida y obra de Fray Junípero Serra ha sido objeto de una original e innovadora interpretación por parte del artista valenciano Juan Ros Marí. Los treinta cuadros, que permanecen expuestos ya de manera permanente en el convento de los franciscanos de Petra, serán utilizados, para dar a conocer la labor del misionero.

Con la reforma de la antigua sacristía del Convento de San Bernardino, inaugurada el pasado día 16 de septiembre con motivo de las primeras fiestas populares dedicadas al beato Junípero Serra, ha quedado concluida a la vez la restauración de este templo de los franciscanos de Petra. Estos trabajos de restauración, en tres fases distintas, se han prolongado por espacio de más de tres años y han afectado a todo el interior de la iglesia de San

Bernardino como al tejado que la cubre y ahora a su antigua sacristía.

Este último espacio, que hasta hace poco albergaba una imprenta, acoge ahora una amplia colección de cuadros en la innovadora técnica de vidrio picado que desde hace varios años viene experimentando el artista valenciano, Juan Ros Marí. Todos estos cuadros hacen referencia a motivos juniperianos y a partir de ahora constituirán un válido

elemento didáctico para dar a conocer la vida y obra del evangelizador de California.

El convento de San Bernardino ya disponía en su sacristía actual de diez cuadros de Ros Marí que hacían referencia a la etapa mallorquina de Junípero Serra. Ahora la colección ha sido aumentada en veinte nuevas piezas referentes a los hechos biográficos más significativos del misionero en América, que completan un total de treinta cuadros que permiten tener una visión global de la labor efectuada por el Padre Serra a lo largo de su fecunda vida docente y misionera. Cada cuadro está acompañado de una explicación en varios idiomas para que el visitante pueda tener el conocimiento exacto de su significado. En la sacristía nueva se pueden contemplar los cuadros referentes a Mallorca y en la antigua los relacionados con América. Estas últimas piezas están acompañadas de muebles antiguos procedentes de una donación particular.

UNA TECNICA INNOVADORA

En el acto de presentación de esta obra, su autor, Juan Ros Marí, estuvo presente en el convento de San Bernardino, para explicar su método de trabajo. El artista se mostró satisfecho de haber podido plasmar en sus cuadros la personalidad de Junípero Serra y explicó sus experiencias y la técnica artística que viene desarrollando encaminada a conseguir una brillantez y unos reflejos que el artista no conseguía alcanzar con las formas de pintura tradicional.

Juan Ros Marí, que ya dispone de un curriculum plagado de reconocimientos a su labor artística, es natural de la localidad valenciana de Alboraya. En 1970 empezó el estudio y la nueva invención de murales de vidrio en relieve, que consigue triturando vidrios naturales de colores y grosores distintos que después va colocando sobre fondo melaminado o de metraquilato. El siluetado y relleno lo realiza a pulso hasta conseguir la deseada policromía de color natural y todo ello pegado con resinas apropiadas.

Llorenç Riera.

PETRA CELEBRO LA FIESTA DEL BEATO JUNIPERO SERRA

El ayuntamiento tributó un homenaje póstumo a Antonio Bauzá Roca

SALA PRIMERA: EL PADRE SERRA EN MALLORCA
EN LA ACTUAL SACRISTIA DEL CONVENTO

La población de Petra vivió durante los días 16 y 17 de Septiembre sus primeras fiestas oficiales en honor del beato Junípero Serra. Después de la beatificación del evangelizador de California, en septiembre del año pasado, se ha decidido honrarle el tercer domingo del mes de septiembre de cada año, con una serie de actos a los que sus promotores quieren imprimir carácter popular. A partir de ahora Junípero Serra tendrá su propia festividad anual en su villa natal.

La población de Petra presentaba un aspecto distinto al habitual, estaba vestida de fiesta con las principales calles engalanadas con macetas de todo tipo, banderas y estandartes.

Los actos juniperianos se iniciaron la tarde del sábado en el convento de San Bernardino con una misa presidida por el padre Salustiano Vicedo y la interpretación de unas nuevas completas dedicadas al misionero. Tras esta celebración religiosa, fue presentada la colección de cuadros en la

innovadora técnica de vidrio picado que ha preparado el artista de la localidad valenciana de Alboraya, Joan Ros Marí y que constituyen todo un repaso biográfico de los hechos más significativos de la vida de Junípero Serra. Antes de ser mostrados en público, los cuadros fueron proyectados en diapositivas, siendo comentados por Salustiano Vicedo y el propio Juan Ros Marí, el cual también habló sobre sus técnicas artísticas, el significado de cada pieza y los objetivos pictóricos que persigue en el estudio y aplicación de la superposición de colores naturales en vidrio picado.

Los cuadros han sido instalados en la nueva y antigua sacristía del convento franciscano de Petra. Esta última sala fue inaugurada de nuevo el sábado tras el proceso de restauración a que ha sido sometida durante varios meses. Con estas obras ha concluido a su vez el intenso proceso restaurador de toda la arquitectura del convento de San Bernardino, realizadas durante los últimos años en el recinto.

El domingo al mediodía tuvo lugar en la parroquia de San Pedro una solemne concelebración eucarística presidida por el vicario general de la diócesis, Joan Bestard, y en la que estuvieron presentes buena parte de los sacerdotes naturales de la población o relacionados con ella. Joan Bestard, en la homilía pronunciada en un templo bastante concurrido de fieles, indicó que la fiesta de Junípero Serra era para Petra un encuentro con las identidades propias y enlazó el *slau qui sou* de Costa y Llobera con la personalidad de Junípero Serra y la invitación de ambas figuras mallorquinas a permanecer fieles a las raíces de la tierra que les vio nacer.

Para el vicario general, la personalidad de Junípero Serra se define con un solo término, "gigante", expresión que resume su talla humana, intelectual y religiosa y su labor evangelizadora y humanizante en América.

Joan Bestard invitó a los fieles a dar continuidad a estos festejos populares y planteó una seria interpelación de vivencia cristiana a partir del testimonio dado por Junípero Serra. En el

transcurso de esta concelebración religiosa fue venerada la reliquia del misionero franciscano que se guarda en la parroquia de Petra.

El ayuntamiento de Petra, aprovechando la ocasión de estos actos juniperianos, había organizado, para la tarde del domingo un homenaje póstumo a la persona de Antonio Bauzá Roca, médico petrense fallecido en octubre de 1980 tras haber ejercido su profesión en su pueblo natal durante cincuenta años y haber ocupado la alcaldía de la villa. El acto venía justificado sin embargo por la inquietud juniperiana del homenajeado y por ser el principal promotor del museo dedicado al franciscano que consagró la mitad de su vida a la evangelización de California.

El homenaje estuvo presidido por el presidente de la CA, Gabriel Cañellas. Tras una rápida ofrenda floral ante el monumento al Padre Serra, la comitiva se trasladó hasta el museo del carrer des Barracar, acompañada de la banda de música de la Unión Musical de Petra. En la entrada del recinto juniperiano, Gabriel Cañellas y la viuda del homenajeado, Francisca Horrach, descubrieron una lápida dedicada a Antonio Bauzá Roca. Después, en un salón de actos que más bien parecía una sauna y con una megafonía nula, por lo que los discursos apenas pudieron entenderse, empezó una tanda de parlamentos en recuerdo del *metge Bauzá*.

Bartolomé Font Obrador fue el primero en glosar la personalidad del hombre entregado a su triple vertiente de médico, alcalde y juniperista. El turno de intervenciones siguió con los parlamentos del arquitecto Gabriel Alomar y Villalonga, el director general de Sa Nostra, Carlos Blanes y el canónigo Miguel Gomila Torres. También hicieron uso de la palabra el hijo mayor del homenajeado, Antonio Bauzá Horrach, el alcalde de Petra, Martí Santandreu Gelabert, y el propio presidente Cañellas.

Tras estos parlamentos, cuyo contenido apenas pudo ser conocido por un sudoroso auditorio que no disponía de megafonía, la coral de Petra se apiñó en un reducido espacio para interpretar diversos himnos juniperianos y

UNO DE LOS CUADROS REALIZADOS EN VIDRIO MOLIDO
OBRA DEL ARTISTA VALENCIANO JUAN ROS MARI

por último, los asistentes al acto participaron de un refresco. Por la noche, la fiesta juniperiana prosiguió con un concierto de la

banda de la Unión Musical de Petra en la plaza Ramón Llull.

Llorenç Riera.

MADO FRANCINA,
SOBRINA CARNAL
DEL SR. TORRENS

D. FRANCISCO TORRENS, 65 AÑOS DESPUES

Era el último día de agosto de 1924, cuando moría en nuestra villa de Petra el primer historiador de Petra y a la vez el primer investigador de la vida de Junípero Serra y el que nos da a conocer la dulce y hermosa Historia de Nuestra Señora de Bonany.

Deseando conocer de viva voz algo de nuestro hijo ilustre acudimos a Dña. Francisca Pou Torrens, sobrina carnal del Sr. Torrens, natural y vecina de Petra, viuda de D. Lorenzo Bauzá, madre de tres hijas y un hijo, que al cumplir sus 90 años, los cuales los lleva muy bien, que más bien parecen cuatro décadas y media. Con una absoluta claridad mental, nos relata fechas, datos biográficos y anécdotas del Sr. Torrens.

Nos dice: "Mis abuelos Gabriel Torrens Genovard y Micaela Nicolau Galmés, fueron los padres del Sr. Torrens, que nació en el año 1856.

Desde niño tenía vocación religiosa, ingresando en el Seminario Diocesano a los 10 años. Mi madre siempre decía que al principio de sus estudios eclesiásticos sufrió mucho por la separación familiar.

Ordenado diácono la primera epístola que leyó el Sr. Torrens en los Oficios Divinos fue la del día de la muerte de su padre. Ordenado sacerdote en el año 1884, fue capellán unos años de la Parroquia de Petra. Nombrado vicario de Marratxí tres años después, cargo que ocupó tan sólo dos años.

En el año 1890 fundó el Círculo de los Obreros Católicos. Durante tres años, desde 1895

D. FRANCISCO TORRENS NICOLAU

a 1897 fué capellán de la compañía Marítima-Trasatlántica, viajando varias veces a América y otros rincones del mundo, a bordo de distintos barcos.

Estuvo cuatro años en Barcelona dando clases a los hijos del Director de la compañía Trasatlántica y de unos señores llamados Amunt, para ganarse su sustento.

Mi abuela lo reñía porque había gastado una peseta en un baratillo de Palma para comprar un libro viejo, "La Vida de Fr. Junípero Serra". ¡Quién tenía que pensarlo, que aquello sería la llama del primer fuego de su gran obra!

Estando en Petra gastaba todos sus ahorros en comprar material y en viajes hacia Palma.

Sus pantalones se los confeccionaba su hermana, porque no podía pagar 5 pesetas para la confección de los mismos. Se sintió alabadísimo al recibir la primera carta de California en la Iglesia Parroquial.

Encerrado en su cuarto escribía lo que había conseguido de los viejos libros del Ayuntamiento y la Parroquia. Recibía cada mes muchas cartas de América.

Durante el año que trabajó en la erección del monumento del P. Serra, no gastó ni un céntimo por su cuenta, para que no dijeran que era dinero de las aportaciones del pueblo".

Conocemos sus obras, no tenemos porqué molestar más a Dña. Francisca. Sólo nos recuerda que era poco comunicativo de los premios que recibía. "Nos dábamos cuenta al ver las condecoraciones o los diplomas sobre su mesa".

Así era el Sr. Torrens de sencillo.

El último bautizo fue el de la hija mayor de Dña. Francisca, Rafaela.

Su retrato figura entre los Ilustres de la villa de Petra, en el salón de sesiones del Ayuntamiento.

Gracias, doña Francisca. Que Dios por intersección del Beato Junípero Serra, le conceda ver pronto la Santificación del que su tío hubiera gozado poder presenciar en el Vaticano los actos del 25 de Septiembre de 1988.

M. Llinás.

"BEATA FRANCINAINA DE SENCELLES, GLÒRIA I MODEL DE L'ESGLÉSIA MALLORQUINA"

CARTA PASTORAL DEL SR. BISBE DE MALLORCA,
D. TEODOR ÒBEDA, AMB MOTIU DE LA BEATIFICACIÓ
DE LA VENERABLE SOR FRANCINAINA DE LA MARE
DE DÉU DELS DOLORS

I.—Elogi de la santedat a l'Església.

- L'Església és santa.
- L'Església és pecadora i sempre cridada a la conversió.
- Beatificacions i canonitzacions: reconeixement i estimul de la Santedat a l'Església.

II.—La beatificació de Sor Francinaina de la Mare de Déu del Dolors Cirer i Carbonell.

- Una dona del nostre poble mallorquí.
- Tots podem imitar-la.

III.—Les "curolles cristianes" de Sor Francinaina.

- Una vida parroquial activa i corresponsable.
- Catequista.
- Dona de caritat.
- Unida al dolor de Jesús i de Maria.

IV.—Les arrels de les Germanes de la Caritat de St. Vicenç de Paül.

Sor Francinaina de la Mare de Déu dels Dolors, la Venerable de Sencelles, serà beatificada pel Papa Joan Pau II a Roma el proper dia 1 d'octubre.

Els anys centrals del nostre segle vint, hauran estat ben fecunds per a la nostra Església mallorquina pel que fa a la proclamació de la seva santedat, concretada i exaltada per l'Església en la vida d'alguns dels seus fills més il·lustres.

L'any 1930 el Papa Pius XI canonitzava la nostra "beata" per excehència, Sta. Catalina Thomàs. Dia 25 de setembre de l'any passat, 1988, el Papa Joan Pau II beatificava Fr. Juníper Serra. Dia primer d'octubre d'enguany, 1989, si Déu ho vol, el mateix Papa beatificarà la nostra Venerable de Sencelles.

I.—Elogi de la santedat a l'Església.

Aquests esdeveniments mereixen de part nostra una reflexió que ens ajudi a comprendre'ls, a valorar-los i a extreure'n les lliçons de vida cristiana que s'amaguen en el seu significat més profund.

Aquesta reflexió girarà, particularment, a l'entorn de la figura de la Venerable de Sencelles, tan nostra i tan representativa del nostre poble i la nostra Església, a les vigílies de la seva beatificació.

Abans, però, convé situar-la correctament en el marc d'una consideració teològica i pastoral més ampla sobre el misteri de la santedat a l'Església.

L'Església és Santa.

Només Déu és el totalment "sant": infinitament perfecte i bo i infinitament superior a tot el que no és Ell mateix.

Al credo però deim que l'Església és "santa". I ho és, veraderament. Perquè Déu —el Sant per antonomàsia— és l'origen de l'Església i és present en ella, omplint-la de tota la seva santedat.

Efectivament: Déu s'elegeix i es construeix un poble "sant", des de l'antic testament (cfr. Ex 19,6) i, sobretot, per l'aliança nova i definitiva del Nou Testament en Jesucrist el seu Fill (1 Pe 2,9).

Jesucrist, Fill de Déu —totalment Sant— (Mc 1,24) s'entrega per l'Església, per tal de fer-la "santa i immaculada" (Ef 5,27); la constitueix el seu cos, del qual Ell és el cap, perquè "cresqui i es perfeccioni en la caritat" (Ef 4,16); l'ompli de l'Esperit —Déu sant també— que la converteix en el seu temple (cfr. 1 Cor 3,17) i la santifica al llarg de la història (cfr. Jo 14,26; 16,7-9); i li promet que sempre li serà present, fins a la fi dels temps (Mt 28,20).

D'aquesta manera l'Església —santa per la Santedat del seu Senyor— es converteix en sagrament (signe i instrument) de la salvació per tots els homes. Salvació que consisteix en la participació en la vida santa de Déu que es fa possible i es propicia a l'Església.

La santedat de Déu no és com una condició, prerrogativa, virtut o afegit extern a Ell, per preciós que el puguem imaginar. La santedat de Déu és Ell mateix, la vida, l'existència, el ser o —si voleu— l'essència de Déu.

És per això que en oferir-nos la seva santedat a l'Església, no ens dona res extern a Ell mateix: Ell, personalment, sant i infinit, se'ns ofereix i se'ns entrega. Per això, si acceptam el seu do —Ell mateix— ens fa fills seus i sants com Ell. (1 Cor 1,9; Ge 3,26; Ge 4,7; Jo 1,12; Rom 8,14 - 9,27; Ef 1,5; Fl 2,15; 1 Jo 3,1 - 10).

I aquest Déu Sant, que s'entrega per ser la nostra salvació, no posa, —naturalment—, cap límit a la seva generosa donació:

D'una banda, l'Església no és un cercle tancat, una ciutat murada, un cos complet. Tothom pot accedir a ser poble de Déu, membres del cos de Jesucrist que és l'Església. Més encara; tothom està cridat i invitat insistentment a formar part de l'Església santa i salvadora. L'amor infinit de Déu ofereix la salvació a tots i tota als homes i les dones de tota la humanitat.

Per altra banda, el Déu Sant, desitja i demana que tots els membres de l'Església participem en plenitud de la seva santedat, que és la nostra salvació. La santedat de Déu present a l'Església exigeix i propicia la santedat de tots i cadascun dels seus membres (Lev 11,44; 1 Pe 1,16; 1 Jo 3,3; Rom 6,6-14 - 8,2-7; 1 Tes 4,3); (Cfr. L. G. 39-42).

Sí, en el disseny de Déu, tots i cadascun dels membres del seu cos, que és l'Església, estam cridats a desenvolupar i portar a plenitud la condició de "sants" a la qual accedim pel Baptisme.

Així, tots els membres de l'Església som radicalment "sants", perquè participam de la vida del Déu Sant en Jesucrist i som santificats per l'Esperit mitjançant els sagraments. Tota l'activitat de l'Església està ordenada a fer participar els homes de la vida de Déu per Crist en l'Esperit. I en això consisteix la santedat.

Sant Pau recorda insistentment als destinataris de les seves cartes la seva condició de "sants" i membres del "poble sant" que és l'Església: (Rom 1,7; Ef 1,1. 1,15. 1,18; 2,19; 3,18; 4,12; 5,3; Flp 1,1; 4,21; 4,22; Col 1,2; 1,4; 1,12; 3,12; 1 Tes 3,13; 2 Tes 1,10, etc.).

I Sant Pere, insisteix en el deure que tenim els cristians de ser sants, com el Crist, a viure la vida del qual hem estat cridats: (1 Pe 1,15; 1,16; 2 Pe 3,11).

L'Església és pecadora i sempre cridada a la conversió.

Freqüentment, però, l'experiència històrica de les nostres

pròpies vides —dels membres de l'Església— i de la mateixa institució visible que tots formam mentres som Església peregrina a la terra, contradiu obertament les exigències de santedat del Déu que viu i actua a l'Església. Fins i tot, posseir una clara consciència de pecadors és condició necessària per poder rebre la salvació de Déu, com explica el mateix Jesús (Lc 18; Mt 21,31-32) i repeteix l'Apòstol Joan (1 Jo 1,8-10). Perquè nosaltres som pecadors, carregam l'Església amb els nostres pecats. L'Església viu constantment el contrast i la tensió entre la santedat de Jesucrist, el seu Fundador i Cap, i el pecat dels altres membres seus; i per això se sent sempre cridada a la penitència i la conversió, com explica bellament el Concili Vaticà II: "Mentre Jesucrist, sant, innocent, immaculat (Heb 7,26) mai conegué el pecat (2 Cor 3,21) sinó que vingué ell tot sol a expiar els pecats del poble (cfr. Heb 2,17), l'Església, rebent els pecadors al propi si, santa al temps que necessitada de purificació constant, cerca sense aturar-se la penitència i la renovació" (L. G. 8).

L'acció santificadora de Déu a l'Església és constant, pacient, callada, però, poderosa i infinitament generosa. La seva eficàcia depèn exclusivament de l'acceptació i la disponibilitat amb què cada creient sigui capaç de respondre a la iniciativa de Déu.

Ningú pot jutjar el grau de santedat de cada membre de l'Església. Només Déu coneix el misteri íntim de la relació entre oferta i acceptació de la seva Vida en les condicions concretes del cor de cada cristià.

El que si sabem és que, habitualment, el mal és més cridaner i espectacular que el bé. Es fa veure molt més el mal que el bé.

Com també, que el pecat que tots portam al cor, ens inclina a veure i a subratllar molt més el mal que el bé en la vida dels germans.

Jo pens que una de les majors ofenses que podem fer a Déu Pare, a Jesucrist el Senyor i a l'Esperit el Santificador, és no reconèixer i valorar la meravella de la seva acció santificadora en l'Església, en els germans i fins i tot en el nostre propi cor. Malgrat els pecats que tots tenim i per damunt i més enllà de tot el pecat de l'Església. És com negar-li a Déu la seva capacitat d'estimar i el seu poder de salvar, malgrat totes les nostres resistències. És com negar-li a l'home la condició d'imatge de Déu, on radica la font més neta de l'optimisme i l'esperança de la humanitat; perquè en aquest parèixer-se a Déu hi trobam la seguretat de poder correspondre lliurement i dòcilment a la seva invitació a la santedat.

Beatificacions i canonitzacions Reconeixement i estímulo de la santedat a l'Església.

Déu vol que reconeguem i agraïm el poc o el molt de santedat que va creixent, per misericòrdia d'Ell, en la vida de tots els seus fills. Hem d'aprendre de celebrar amb alegria i d'agrair amb totes les nostres forces, que el triomf de Jesucrist en la seva mort i resurrecció es repetesqui i cresqui constantment a la seva Església. És el triomf de la santedat.

I tal vegada, avui, al nostre temps, estiguem necessitant més que mai, la recuperació de la consciència, el goig i l'acció de gràcies per la meravellosa eficàcia de l'amor de Déu que ens salva en l'Església.

Perquè massa fàcilment ens deixam guanyar per tota casta de pors, inseguretats i pessimismes. I perquè massa freqüentment ens aturam en una consideració parcial i fraccionada de la mateixa Església. Com si fos només humana i temporal i com si tot depengués de nosaltres, de la nostra eficàcia i la nostra virtut; com si hagués de regir-se per lleis semblants a les de les altres institucions terrenes; com si el Senyor de la seva vida i el Salvador de tots els seus membres —els actuals i els cridats a ser-ho a l'ample de la humanitat i del temps— no fos Jesucrist, Déu totpoderós, victoriós de tota mort i tot pecat per la seva resurrecció.

Però deixant de banda el que podríem anomenar els "graus normals" de santedat sempre presents a l'Església, convé con-

siderar atentament el fet que ben freqüentment, arreu de tota l'Església i a tots els temps de la història, viuen cristians que obrint-se del tot, amb plena generositat i disponibilitat a l'acció santificadora de Déu en Jesucrist per l'Esperit, aconseguen aquelles cotes de santedat que tradicionalment són descrites a l'Església com de "grau heroic".

Són cristians de totes les condicions i nivells culturals, de totes les edats, en les més diverses situacions; els podem trobar arreu de tot el món i a qualsevol moment de la història.

El poble cristià els reconeix com a "sants", malgrat ells lluiten sempre per passar desapercebuts. La seva "fama de santedat" roman en el cor del poble al llarg del temps, molts d'anys després de la seva mort. I freqüentment Déu mateix crida l'atenció de l'Església sobre la seva vida santa de diverses maneres, inclosos els fets miraculosos concedits per la seva intercessió.

A un moment determinat, l'Església que peregrina a la terra, atenent tots aquests signes i per la seva veu més autoritzada, el Papa, el successor de Pere, els beatifica o els canonitza. Es dir, els declara sants "excepcionals": amics fills de Déu, dòcils i generosos fins a l'extrem davant l'acció santificadora de l'Esperit, heroics en el seguiment constant de Jesús, estimadors de Jesús i de tots els germans fins a la mort, models del viure cristià per a tots els creients i totes les comunitats de tota l'Església, intercessors poderosos davant Déu en favor nostre...

L'Església, beatificant-los o canonitzant-los, no fa més que complir la voluntat de Déu. Déu que, una vegada més, vol revelar-se en les seves vides, com el Salvador i el Santificador que estima i es dona sense mida en Jesucrist per l'Esperit a l'Església, perquè tots els homes puguem participar de la seva santedat.

Déu que vol que ens alegrem i donem gràcies per la meravella de la seva obra santificadora realitzada en un germà o germana, propers i coneguts de cada poble.

Déu que vol que els mirem com a models, i que els imitem.

Déu que es compromet a donar-nos les gràcies que necessitem per la seva intercessió.

II.—La beatificació de Sor Francinaina de la Mare de Déu dels Dolors Cirer.

El proper dia 1 d'octubre, el Papa Joan Pau II, a Roma, beatificarà la Venerable de Sencelles, Sor Francinaina de la Mare de Déu dels Dolors Cirer.

Des de la perspectiva del significat i el valor de la santedat i la proclamació dels sants a l'Església que acab d'explicar, contemplam ara la seva figura i la seva vida.

L'Església de Mallorca viu un goig exultant i un agraïment sense límits a Déu Pare que en Jesucrist per l'Esperit ha realitzat l'obra de la santificació al seu si, durant tots els segles de la seva història i fins avui. Avui celebrem i alabam totes les meravelles que Ell ha volgut realitzar al si del nostre poble i que apareixen tan lluminoses i properes en la vida i les obres de Sor Francinaina Cirer.

Una dona del nostre poble mallorquí.

Sí, perquè Sor Francinaina encarna allò més genuí i allò més significatiu del poble mallorquí. Ella va néixer, va viure i va morir a Sencelles. Va ser, sobretot, una dona senzilla del poble. Va ser essencialment i totalment poble. Ella encarna perfectament la dona mallorquina de tots els temps. Va ser una dona d'una família senzilla i normal.

De nina va córrer i jugar com totes les altres a plaça i als carrers de la vila nadiua, va estimar els pares i els germans, va ajudar a les feines de ca seva i va anar al catecisme i a costura per aprendre a conèixer Déu, a cosir i a portar la casa.

De jove, va sofrir la mort de sa mare i dels tres germans majors. Va quedar tota sola al front de la casa, cuidant i ajudant son pare en les feines del camp fins que aquest va morir quan ella tenia 40 anys.

Llavors la seva vida pren un ritme nou. No canvia d'orientació ni canvia gaire el seu treball a ca seva i al camp, acompanyada d'una bona amiga amb qui conviu. Però creix cada vegada més la intensitat de la seva dedicació a Déu i als germans. Sempre mantenint-se ben arrelada i ben identificada amb el seu poble de Sencelles.

Al final de la seva vida, als 70 anys, aconsellada i animada pel Rector de Sencelles i altres capellans virtuoses i clarividents, funda a ca seva una casa de Caritat que seria una de les petites llavors de les que després formaren la Congregació de les Germanes de la Caritat de St. Vicenç de Paul. A la presència de tot el poble reunit a l'Església parroquial fa els vots religiosos, acompanyada de dues amigues, complint així el desig viscut des de ben jove de consagrar-se formalment a Déu i al servei de l'Església en la vida religiosa.

Com a religiosa, Sor Francinaina no dugué una vida gaire distinta de la que portava abans: entregada totalment a Déu i als germans, a la vida de pietat i a les obres de misericòrdia. Com a religiosa, continuà vivint ben acostada al seu poble, amb una caritat i exemplaritat properes a tots els qui l'enrevoltaven.

Tots podem imitar-la.

Vull subratllar de manera molt insistent aquesta condició de dona senzilla del poble, que visqué del tot immersa en el poble i al servei del poble concret de Sencelles, que caracteritza Sor Francinaina. Perquè pens que aquesta és la primera gran lliçó que hem d'aprendre i imitar de la nova beata.

La immensa major part dels cristians tenen una vida senzilla d'homes i dones del poble, sense res d'extraordinari a la seva existència. I a vegades poden pensar que això de "ser sants" queda per la gent que sap molt, fa coses importants, viatja molt o aconsegueix títols notables. La vida de la Venerable demostra tot el contrari.

Es tracta, això sí, de cercar i viure la imitació de Jesús amb totes les forces, de conèixer Déu de prop per la pregària, de participar fervorosament de l'Eucaristia i els sagraments, de donar testimoni de la pròpia fe amb paraules i obres, d'estimar i servir apassionadament tot el poble i sobretot els més pobres, de treballar i oferir cansaments i dolors units als dolors de Jesús a la Creu i de Maria al peu de la Creu.

Tot això ho va fer la Venerable. Per això és santa i serà beatificada pel Papa.

Més encara, ser poble, sentir-se poble i estimar el poble, li va ajudar decisivament a ser santa. Perquè és enmig del poble senzill i normal on viu l'Església i es fa present de manera especial la força renovadora i santificadora de Déu, sempre propera a la senzillesa i a la humilitat. Enmig del poble va trobar Sor Francinaina Déu Pare, Jesucrist el Senyor, l'Església i el camí de la seva santificació.

Aquesta és, per tant, la gran lliçó a aprendre: tots podem imitar-la, tots podem ser sants com ella, tots trobarem facilitats per seguir el seu exemple si vivim cercant Jesús i la seva salvació enmig del poble de què formem part.

El model és a l'abast de la nostra mà. És una dona del nostre poble, que té les nostres mateixes arrels, el nostre mateix tarannà de mallorquins i d'illencs (ella no va sortir mai de Mallorca, potser ni va anar a Ciutat), la nostra mateixa cultura i llengua (no sabia parlar castellà), que va patir limitacions com molts de nosaltres (no sabia llegir)...

Aquesta dona, que és de la nostra mateixa pasta ha arribat a la santedat. ¡També hi podem arribar nosaltres!

III.—Les "curolles cristianes" de Sor Francinaina exemple per la nostra vida cristiana i eclesial.

La santedat, però, no és un concepte, una idea teòrica o un ideal llunyà de la realitat, ans al contrari, es concreta en accions

ben definides, a vegades grans i sempre petites i continuades que omplen la vida dels sants.

Tot el gran o petit quefer dels sants, s'aglutina a l'entorn d'un parell de grans línies, preocupacions o curolles que defineixen la personalitat cristiana de cada sant, dibuixen el seu rostre de seguidors de Jesús i constitueixen un exemple viu per la vida cristiana i de l'Església, que contemplen la seva història personal. Quan el Papa beatifica un cristià, ens demana que reflexionem sobre aquests trets característics del nou sant i que els imitem.

Ara voldria parlar-vos de les principals i més característiques "curolles cristianes" de Sor Francinaina. Són dignes de ser imitades per tots nosaltres i, diria també, que són d'una sorprenent actualitat per al moment eclesial que avui vivim.

Vida parroquial activa i corresponsable.

Sor Francinaina va viure l'experiència més plena del misteri de l'Església (on Déu Pare es fa present en Jesucrist per l'Esperit Sant, per posar al nostre abast la salvació) a la seva petita i concreta comunitat de Sencelles, a la seva comunitat parroquial.

A la Parròquia va conèixer i estimar Jesucrist, el seu amor, els seus manaments i totes les veritats de la fe, per la catequesi i l'escolta atenta de la Paraula de Déu i la predicació. A la Parròquia va celebrar la fe durant tota la vida, va participar de l'Eucaristia, va pregar i va rebre els sagraments amb fruit admirable. A la Parròquia va experimentar les exigències de l'amor de Jesús als més "pròxims", als qui tenia devora, als qui formaven comunitat amb ella. A la Parròquia va trobar consell i acompanyament dels ministres de l'Església —dels sacerdots— i dels altres germans cristians. Des de la Parròquia va viure la comunió amb les altres comunitats cristianes que formen la Diòcesi mallorquina i amb els Bisbes que la varen regir durant la seva llarga vida. Des de la Parròquia va viure la universalitat de l'Església, l'amor al Sant Pare que presideix totes les Esglésies en nom de Jesús i totes les comunitats esteses arreu del món i l'amor a tots els pecadors del món —els qui s'allunyen de Jesús i de l'Església— onsevuella es poguessin trobar. A la Parròquia va descobrir el goig de donar-se radicalment i totalment, exclusivament, al requeriment de Jesucrist i al servei dels germans, sobretot els més pobres.

Sor Francinaina, però, no va ser només "beneficiària" dels dons de Déu al si de la seva comunitat parroquial. Des de petita va comprendre clarament que havia d'aportar tot quant tenia i podia al servei de la vida de la comunitat parroquial de Sencelles, de qui tant rebia. I amb un sentit admirable de corresponsabilitat, va treballar incansablement per la Parròquia: en la catequesi, en l'atenció del temple i l'animació de les celebracions litúrgiques, en la visita als malalts i el servei generós als pobres, en l'acollida i l'acompanyament de consell als altres membres de la comunitat, en la col·laboració feia a totes les iniciatives dels preveres de la Parròquia, en l'aportació econòmica al sosteniment de la Comunitat, en la disponibilitat constant a procurar la germanor, la pau, la col·laboració i la comunió de tots els membres de la comunitat parroquial...

L'Església d'aquest final de segle XX, està redescobrint la Parròquia com a lloc privilegiat de vivència cristiana; d'intervenció en la construcció del món, des de la fidelitat a Jesucrist i la corresponsabilitat fraterna; i de germanor, comprensió i comunió entre tots els cristians i tots els grups de cristians. La vida de Sor Francinaina ens ofereix una lliçó que tots hauríem d'aprendre i un estímul que hauria de dinamitzar la vida de totes les nostres comunitats parroquials. Per damunt totes les dificultats. La Comunitat parroquial de Sencelles al temps de Sor Francinaina també tenia defectes i problemes; com les nostres d'avui. I fins i tot més greus: El clergat dividit i no sempre exemplar; el poble separat per fraccions enconstrades com a conseqüència de les lluites polítiques del temps; una marcada divisió de classes socials que deixaven en situació d'injusta marginació els més pobres; confusions ideològiques i irrupció de

noves maneres de viure que freqüentment contradieien els tradicionals costums de l'Església mallorquina; pestes, secades, terratrèmols, que agreujaven la ja difícil situació... Sor Francinaina coneixia i patia ferm tots aquests mals. Personalment va patir contradiccions, incomprendiments i va haver de superar molts d'entrebancs; ens en parla llargament la seva biografia. També en la vida de la comunitat es fa present la creu del Senyor. Però, tot ho va acceptar i sofrir a canvi de viure i ajudar als altres a viure l'Església al si de la comunitat parroquial. No es va deixar desanimar per tantes dificultats i va viure intensament el seu personal esforç per la santedat al temps que lluitava incansablement per millorar la seva comunitat.

Avui, les nostres comunitats parroquials també pateixen dificultats i es mouen enmig de molts de problemes. Alguns, ben pareguts als dels temps de Sor Francinaina. I moltes vegades, acaben per descoratjar i refredar la vida cristiana personal de molts dels seus membres i, sobretot, la participació activa, constant i corresponsable a les tasques parroquials.

Sembla que estam fets només per temps de bonança i pluges abundoses i ens retiram còmodament a ca nostra quan venen les ventades, les secades i el mal temps. Mai hauríem de trobar excuses per allunyar-nos de la font de l'Aigua viva que raja de la Paraula de Déu, les celebracions litúrgiques, la pregària comunitària, l'Eucaristia i els sagraments. Mai hauríem de negar la nostra col·laboració i el nostre servei a la vida de la Comunitat Parroquial.

La vida parroquial de Sor Francinaina, esperançada, compromesa, diligent i alimentada en plenitud per la comunió amb Jesús i els germans al si de la Comunitat, és un exemple viu i actual que ofereix als preveres, religiosos i religioses i a tots els laics de les nostres comunitats parroquials.

Que la seva intercessió davant del Pare, ens ajudi a promoure una verdadera renovació de les nostres parròquies amb ocasió de la seva beatificació.

Catequista.

Sor Francinaina fou —tal vegada més que cap altra cosa— una admirable catequista, al llarg de la seva vida.

La curolla de la catequesi i l'evangelització, és característica de tots aquells que estimen Déu amb tot el seu cor: necessiten parlar d'Ell, donar-lo a conèixer, ensenyar a estimar-lo.

Sor Francinaina va organitzar catequesis per tothom: per nins i nines, joves i aHotes, homes i dones. I amb allò que avui diríem un gran sentit pastoral: mesclant altres ensenyances i jocs en el cas dels nins, festes i ball en el cas de joves; aprofitant principalment el temps de l'hivern —de Tots Sants a Pasqua— quan minvava la feina al camp. A ca seva, a la Parròquia i als llogarets pròxims a Sencelles.

El que impulsava i donava sentit a la catequesi de Sor Francinaina i atreia nins i grans al seu voltant era, però, la seva experiència de Déu.

No sabia llegir ni escriure —cosa ben normal al seu temps— però no tenia dificultat a transmetre les veritats de la fe que ella mateixa havia après de viva veu i que tots els qui l'escoltaven veien reflexades a les seves obres de cada dia.

Posava un esment especial en la catequesi de nins i de joves i aHotes. Semblava incansablement, dia rera dia, des de ben jove fins als darrers anys quan ja era "la Mare Superiora" de la Casa de Caritat en què va transformar ca seva. Mai esperant recollir fruits. Sempre confiant que Déu els donaria.

Sempre la catequesi ha estat una acció fonamental de l'Església. D'ella neix i en ella creix la fe, transmesa de generació en generació de creients per do de Déu. Però tal vegada, mai ha estat tan necessària com avui, quan la família, tantes de vegades no transmet la fe, la societat pluralista i desacralitzada prescindeix de tot lo religiós i generacions senceres de nins i joves pugen sense cap referència de Déu.

L'exemple de Sor Francinaina esdevé profètic al nostre temps. A la nostra Església de Mallorca hi comptam, gràcies a Déu, amb mils de catequistes. A tots vosaltres, germans i germanes catequistes, voldria proposar-vos especialment l'exemple de Sor Francinaina. Que sigui com un estimulant desafiant a la vostra generosa dedicació.

Teniu esment, sobretot, dels nins i del jovent; però treballau també la catequesi d'adults.

Preparau-vos tot quant pugueu per millor viure la catequesi, però, no oblideu mai que la força del catequista està en la seva estimació de Déu, el Senyor, i en el testimoni de les seves obres. També els analfabets —com Sor Francinaina— poden transmetre eficaçment la fe en Jesús!

Procurau catequitzar —com Sor Francinaina— amb un gran realisme i sentit de l'oportunitat pastoral; cercant aquells temps i moments i aquelles mediacions que més puguin afavorir la vostra tasca.

I sembrau sempre, sense mai cansar-vos, amb paciència i perseverància. Sense pensar si donarà o no fruit allò que feis. Déu posarà vida al vostre esforç i farà florir i granar la petita llavor que sembrau al cor dels germans.

Que la nostra nova beata Francinaina ens aconsegueixi de Déu una verdadera renovació de la catequesi a la nostra Església.

Dona de caritat.

Francinaina va ser dona de misericòrdia. Estimava Déu i els germans amb tota la seva vida. I els germans més pobres, els qui patien, els necessitats, eren la seva gran passió. Com són sempre la passió del mateix Jesús. Al seu temps hi havia molts de pobres a Sencelles (en 1853 hi havia 450 persones qualificades oficialment com a pobres, quasi tantes com propietàries —464— i moltes més que jornalers —200—). A més a més varen ser freqüents les guerres a l'estat espanyol, les pestes i les secades. El seu cor vivia entregat a tots els qui patien.

Sor Francinaina va comprendre profundament Jesús: l'amor del Pare, fet home per nosaltres. I el seu amor i el seu servei als germans tenia tota la força, l'exigència i la urgència de l'amor infinit, pacient i entranyable de Déu Pare i tota la tendresa, la comprensió i la humanitat del cor humà de Jesucrist.

La seva caritat, no era només un sentiment paraules buides. Era un amor efectiu i compromès. Estava sempre disposada a escoltar, acollir, consolar i aconsellar qualsevol que la necessitàs. I de fet tothom a Sencelles, nins i grans, acudeixen a ella en moments de dificultat. Se'n cuidava especialment dels malalts i els qui es trobaven en perill de mort. Compartia efectivament els béns materials amb els pobres; quan morí son pare, continuà treballant les terres familiars, i del que treia en feia tres parts: una, la més grossa, pels pobres, una altra per sufragis pels difunts i ajuda a l'Església i l'altra —la més petita— per la seva austera subsistència. Posava ca seva a l'abast de tothom: organitzava catequesi, costura i atenció a totes les necessitats. I quan als 70 anys es consagrà formalment a Déu, va convertir la casa pairal en "Casa de Caritat"; ella i les seves companyes restaren al servei total i ple de tots i cadascun dels sencellers. I aquest esperit d'amor sense límits —és l'estil de St. Vicenç de Paül—, el transmeté a la seva obra i serà fins avui el nucli central del carisme de les Germanes de la Caritat, la Congregació que neix de la reunió de totes les Cases de Caritat que hi havia arreu de la nostra Diòcesi, una de les quals era la fundada per Sor Francinaina.

El testimoni del seu amor als germans ratifica i autentifica la veritat del seguiment de Jesús de Sor Francinaina. La seva tendresa maternal i el seu compromís en favor dels pobres defineixen l'estil personal de ser cristiana de Sor Francinaina i de les religioses que avui són d'alguna manera les seves hereves.

En el món insolidari, egoista, injust i deshumanitzat que

ens ha tocat viure, l'exemple de Sor Francinaina constitueix un crit i un repte que tocaria remoure fins al fons la nostra consciència personal i eclesial.

La seva vida i les seves obres donen un sentit nou i proper a les crues i definitives paraules de St. Pau: Si no tenim amor, no tenim res, no som res, no valem res (Cfr. 1 Cor 13).

A tots vosaltres, germans i germanes, que a la nostra Església treballau en favor dels pobres i marginats, promovent l'acció social i la més justa construcció del món, vos oferc l'exemple de la nova beata com un nou estímul a la vostra generositat i al compromís de servei. Que per la intercessió d'ella, Déu ens concedesqui a tots una nova conversió a l'amor als germans, efectiu, constant, compromès, tendre i generós. Com el de Sor Francinaina.

Unida al dolor de Jesús i de Maria.

Quan Francinaina es consagra pels vots religiosos de manera pública i oficial al servei de Déu i de l'Església —de fet era una confirmació solemne de l'entrega de tota la seva vida— afegeix al seu nom de Francinaina el de "la Mare de Déu dels Dolors".

Segons els seus biògrafs no es tracta d'una devoció personal, més o manco a la moda del seu temps. És tracta de l'expressió clarament volguda i proclamada de la pròpia experiència personal de compartir la passió de Jesucrist.

Efectivament, Francinaina va tenir una vida dura, fortament provada pel sofriment i les renúncies. Ja de joveneta va patir fortes contradiccions, les reticències dels seus pares a deixar-la combregar freqüentment, la negativa a deixar-la professar a un convent de clausura, com era el seu desig més gran; sense comptar el treball dur i continuat de la pagesia mallorquina en què va participar des de la seva infantesa. De jove, i en l'espai de set anys, va patir la mort dels tres germans majors i de sa mare. I llavors es va llançar coratjosament al treball de la casa i del camp i a cuidar son pare, trist i aclaparat per les desgràcies familiars sofertes, fins que aquest morí quan Francinaina tenia 40 anys.

Després, la pobresa extrema de molts de sencellers en anys particularment difícils de revoltes polítiques, secades i pestes, les rivalitats i enfrontaments entre distintes fraccions del poble i fins i tot entre el clergat llavors nombrós a Sencelles, efecte de les commocions polítiques, les guerres i les represàlies que assolaren tota l'Espanya de principis del segle XIX, els partidismes i les desavinences al si de la mateixa Església que certament repercutien dins la seva estimada Parròquia... Tot eren realitats que feien sofrir intensament el seu cor just, misericordiós i extremadament sensible a tot el que fos manifestació de pecat.

Va patir també fortes temptacions i pressions del dimoni al llarg de la seva vida, com es testifica amplament al seu procés.

I va embocar els últims anys de la seva vida en un clima de recerca difícil, d'interrogants i d'inseguretat respecte al seu futur personal i al futur de la petita fundació que des de sempre portava al seu cor i que només va veure realitzada poc més de quatre anys abans de la seva mort.

La seva vida va ser, com la de Jesús, camí de creu i de mort. I va sebre viure-la efectivament com una participació, conscient, coratjosa i alegre de la passió de Jesús. Per això s'identificava plenament amb Maria, la Mare de Jesús, dolorosa al peu de la Creu.

En contrast, però, amb aquesta realitat tots els biògrafs i els testimonis del procés la descriuen com una dona serena, animosa i alegre. Ella tenia ben clar que la creu i la mort porten a la resurrecció i que el propi sofriment completa la passió de Jesucrist i col·labora a la salvació de tots els homes, com diu St. Pau (Col 1,24).

Aquesta és també una gran lliçó pel nostre temps, per la nostra vida i la nostra Església. Massa sovint perdem de vista

que sense creu no hi ha resurrecció i oblidam que si el gra de blat no mor no pot granar en fruit abundós (Cfr. Jo 12,24).

L'hedonisme, la comoditat, l'afany de satisfaccions immediates sense esforç, ens fan perdre a cadascú de nosaltres i al conjunt de la nostra Església el sentit cristià de l'esforç, del sacrifici i la creu.

Voldria oferir aquesta lliçó de la nova Beata Francinaina, particularment, al nostre jovent, generós com sempre i desitjós d'ideals nets i metes que valguin la pena, però massa freqüentment adormissats en la comoditat i temorencs de sacrificar la pròpia vida en compromisos valents i permanents, a favor del triomf ressuscitador de Jesús a l'Església i al món.

Tots, però, necessitam recuperar el coratge i el goig de sebre patir i morir per Déu i pels germans en el sacrifici alegre i serè de les accions, el treball i el dolor de cada dia.

Que Sor Francinaina ho obtengui de Déu Pare per a la nostra Església.

IV.—Les arrels de les Germanes de la Caritat de St. Vicenç de Paül.

Es ben sabut que l'actual Congregació de Germanes de la Caritat de St. Vicenç de Paül va néixer de la fusió, a iniciativa del Bisbe Jacint M. Cervera, de les diverses Cases de Caritat nascudes a la part forana de Mallorca durant el segle XIX.

Al temps de la fusió (1887-1890) existien cases de Caritat a Felanitx (2), Manacor (2), Pollença, Binissalem, Sencelles, Santa Maria, Sant Llorenç, Llucmajor, Porreres, Sóller, Sineu, Montuiri, Artà, Sant Joan, Establiments i Esporles. La primera fundació va ser la de Felanitx (1798) seguida d'una altra casa al mateix poble (1823). En 1849 es fundava la de Pollença, amb monges procedents de Felanitx. En 1846 es funda la primera casa de Caritat de Manacor i en 1850 neix la casa de Binissalem. 1851 era l'any de la fundació de Sencelles. I després, al llarg de la segona mitat del segle, totes les altres.

A l'inici d'aquesta esplèndida floració de senzilles, eficaces i exemplars comunitats religioses hi estaven un grup de capellans zelosos, clarividents i de gran virtut: D. Antoni Roig, Rector de Felanitx; D. Rafel Caldentey, natural de Manacor i Rector de Santa Maria; D. Joan Molinas, Rector de Sencelles...

L'iniciador d'aquest moviment fou D. Antoni Roig. El zel apostòlic, la prudència i la santedat d'aquest prevere mallorquí i l'esperit de St. Vicenç de Paül, marcaren l'empremta que distingia i agermanava totes les cases de Caritat, encara que autònomes i ben arrelades cadascuna a la seva respectiva Parròquia.

Però, de totes les dones mallorquines que serviren Déu, l'Església i el poble a les cases de Caritat, la M. Superiora de Sencelles ha estat la que més ha perdurat en el record del poble mallorquí, per la fama de santedat que envoltà la seva mort. Encara que no sigui la fundadora de la Congregació, és la religiosa que d'alguna manera encarna el seu esperit, per la seva santedat, reconeguda per l'Església amb la beatificació.

Sor Francinaina de la Mare de Déu dels Dolors, per això, esdevé model de vida en el seguiment radical de Jesús per a les Religioses de la Congregació de les Germanes de la Caritat. En ella totes les Germanes hi podran trobar un exemple viu i familiar en l'encarnació del carisma de la seva Congregació.

Però, no només per a les Germanes de la Caritat de Sant Vicenç de Paül, la seva pròpia família religiosa, hereves com són de les cases de caritat de la pagesia mallorquina. Els valors de santedat que configuren la nova Beata com a persona consagrada a Déu, constitueixen una interpel·lació per a totes les Religioses per tal de redescobrir i consolidar, amb la seva ajuda, la fidelitat a la pròpia vocació.

Sor Francinaina, dona que beu la saviesa a les fonts de l'experiència de Déu, que s'entrega amb cos i ànima a la parròquia al servei del seu poble, que és catequista, mestra, educadora i consellera de tot un poble, que se destel·lina en amor eficaç,

sobretot als més pobres, que viu la Passió i Mort de Jesús en la seva alegre renúncia personal pel Regne, constitueix tot un exemple per a qualsevol Religiosa que vulgui seguir Jesús amb totes les seves conseqüències.

Principalment a les Germanes de la Caritat de Sant Vicenç de Paül, però també a totes les altres Germanes Religioses de la nostra Església, propòs la vida i les obres de Sor Francinaina com a model de la seva vida i acció apostòlica.

Aquesta senzilla reflexió m'ha ajudat a mi mateix a comprendre millor, estimar més i disposar-me a imitar l'exemple de vida cristiana de la Beata Francinaina de Sencelles. Vos l'ofereixo a tots vosaltres, germans i germanes de l'Església mallorquina, amb el desig de que també vos pugui ajudar.

Demana a Déu que la Beatificació de Sor Francinaina sigui ocasió per una autèntica renovació eclesial de la nostra Diòcesi. Que la Congregació de Germanes de la Caritat de Sant Vicenç de Paül se senti estimulada a continuar, amb més intensitat si cal, la seva missió de misericòrdia, d'ajuda als més pobres, de servei a la nostra Església de Mallorca i a les altres esglésies on s'serveixen el Senyor en els germans més necessitats. Que tots els preveres, Religiosos i Religioses i tots els feals ens sentiguem moguts a viure més intensament el nostre compromís cristià.

Comptem amb la intercessió poderosa de la nova Beata davant el Pare. Demanem-la confiadament.

† TEODOR ÜBEDA, Bisbe de Mallorca

Ciutat de Mallorca, dia 15 de setembre de 1989, festa de la Mare de Déu dels Dolors.

CARTA DEL VICARI GENERAL AMB MOTIU DE LA BEATIFICACIÓ DE LA VENERABLE FRANCINA-AINA CIRER I CARBONELL

21 de setembre del 1989

Estimat prevere:

Tornem a tenir enguany l'alegria de veure beatificar una filla de la nostra Església de Mallorca, Sor Francina-Aina Cirer i Carbonell.

Tots coneixem la seva vida: la d'una seglar —fins als 70 anys—, dona d'oració i de parròquia, de vida apostòlica en la catequesi i consellera oberta a tota la gent del poble de Sencelles. Després professa com a religiosa Germana de la Caritat. I de llavors ençà el seu poble i tota Mallorca la reconeixen com a "la Mare Superiora".

Han estat moltes les iniciatives per donar a conèixer la vida i l'obra de la Venerable de Sencelles i per ajudar a participar fructuosament en les festes de la seva beatificació.

Us repetim la convidada que tant el Sr. Bisbe, com el Consell General de les Germanes de la Caritat, el Capítol de la Seu i la Parròquia de Sencelles ja us han fet per a prendre part:

- dia 1 d'octubre, a Sant Pere del Vaticà, a les 10 hores, a la festa de la Beatificació;
- dia 8 d'octubre, a la Seu de Mallorca, a les 10'30 hores, Missa estacional en honor de la nova Beata presidida pel Sr. Bisbe;
- dia 15 d'octubre, a la Parròquia de Sencelles, a les 16'30 hores, Missa estacional presidida pel Sr. Bisbe.

Confio que serem molts els preveres, diocesans i religiosos, que ens reunirem aquests dies per a concelebrar l'Eucaristia de la Seu i de Sencelles. Vos deman que encoratjeu les vostres comunitats a participar-hi vivament.

Com un signe que manifesti l'alegria de l'Església i del poble de Mallorca per la beatificació de la Venerable Sor Francina-Aina Cirer, us deman que dia primer d'octubre —que serà quan el Papa la declararà Beata—, a les 12 en punt del migdia, repiquin les campanes de totes les nostres esglésies.

Aprofit l'avinentesa per saludar-lo ben cordialment,

JOAN BESTARD I COMAS
Vicari General

Als Rectors de parròquies i esglésies no parroquials.

¿Què és el S.I.A.C.?

El S.I.A.C. és un servei d'informació i atenció al ciutadà adscrit a la Conselleria adjunta a la Presidència que té, entre altres, els objectius següents:

- Informar els ciutadans sobre les actuacions de l'Administració de la C.A.I.B. sobre qualsevol altre tema que els ciutadans sol·licitin en relació als organismes dependents del Govern Balear.

* - Donar a conèixer l'estructura i funcions de les altres Administracions: Consells Insulars, Ajuntaments i Administració perifèrica de l'estat, radicades a les Balears.

* - Facilitar informació sobre la tramitació d'expedients, línies d'ajudes de la C.A.I.B., etc.

- Recollir iniciatives i tramitar queixes i reclamacions sobre el funcionament de les diferents Administracions.

¿Com pasar-se en contacte amb nosaltres?

Véngui a visitar-nos

Ens complaurà la seva visita. Estem a la seva disposició de 08.30 a 14.30 hs. tots els dies laborables. Els dissabtes, de 09.30 a 13.30 hs.

Truqui per telèfon

Si no vol, no necessita desplaçar-se fins a la nostra oficina per a resoldre el seu assumpte.

Ens crida al 900-321-321 i l'atendrem amb molt de gust i no obliidi, la cridada és gratuïta, conèixer el que volem no costa res!

Ens escrigui

Si vosté no es pot desplaçar fins a la nostra oficina, o no té telèfon, ens pot escriure una carta i ben aviat rebrà notícies sobre la informació sol·licitada.

S. I. A. C. - Pl. Drassanes, 4 - 07012 Palma de Mallorca

PREGÓ DE FESTES

Petra

Santa Praxedis 1989

Record, Enyorança i Alegria.

Aquestes són per a mi les paraules de les festes. Record i enyorança de la meva infantesa, la de tots, d'aquells anys, en fa tants, que corriem, jugàvem, fèiem, com tots els nins, diableries pels carrers del nostre poble.

Alegria per aquell nin, com vàrem esser nosaltres, que sense haver deixat d'esser-ho, partí pel camí que nos du i ens torna, cap a missions humanes i heròiques, que han aixecat el seu nom, la seva figura, i la del nostre poble, Petra, fins els més alts cims de la història.

Avui a l'obrir les festes del meu poble, festes d'un any apassionant i apassionat per a tots, no vull glossar la figura grandiosa del missioner, conqueridor, home de lletres, vull parlar de l'infant, del jove, de l'home, que com tants després, agafà el seu bolic, caminà el camí que du més allà de la mar i no pogué tornar més que en el record, en el cor de tots aquells que constantment hem sentit la seva presència.

La seva figura, la que des de la plaça gran del poble ens ha acompanyat, ha estat punt d'encontre i ha presidit les nostres vides.

Ara que el món ha reconegut la seva obra, per a nosaltres, la gent de Petra, ha representat un fet conegut, una cosa que nosaltres havíem sabut des de sempre.

Que passava pel seu cor, per la seva ment, al pendre el camí que l'allunyava del seu poble, dels seus amics?

La seva enyorança degué esser la que cadascun de nosaltres hem sentit a l'hora d'emprende un camí paregut. Record que als catorze anys vaig continuar els meus estudis fora de Petra. Record quant llargs se me feien els dies, sense els amics de sempre, sense els carrers, sense les places, sense la vida del meu poble. Record com cada cap de setmana s'obria l'horitzó del reencontre amb totes les coses bones de la vida d'un allot, pares, amics.

Ens podem imaginar a En Miquel Josep amb llàgrimes en els ulls deixar darrera el poble, perdre perspectiva de l'alt campanari de l'església, no veure ja silueta del Puig de Bonany.

Com diu el poeta Albertí.

"Dejo por tí mis bosques, mi perdida
arboleda, mis perros desolados,
mis capitales años deserrados
hasta casi el invierno de la vida".

Aquest va esser solament el primer acomiadament. S'encaminava cap a la seva vertadera vocació. Sense saber-ho, segurament sense tenir clara la seva futura dedicació a l'església, possiblement amb tots

SANTA PRAXEDIS
PATRONA DE PETRA

els anhels, passions, desitjos d'un jove lluitant amb l'atracció d'una incipient vocació religiosa.

Anys d'estudi, consolidació de la seva fe, profundització en el coneixement de la filosofia, professorat, doctor en teologia, tot es deixa altra vegada en el record, canvia el seu rumb. Denou anys després de la primera ruptura amb la vida normal, corrent, del poble, torna a deixar enrera tot el que havia fet; deixa de banda trenta-cinc anys de una vida interessant; deixa un futur prometedor com a pensador, filòsof, teòleg, i parteix cap a una aventura sense retorn.

Què impulsà a Juníper?

Què mogué a aquell allot malaltís, que s'ha fet home, a prescindir d'una carrera eclesiàstica brillant i embarcar-se en la gran aventura missionera que hauria d'esser el seu destí?

Juníper no hauria pogut llegir l'oda "Als Joves" de Costa i Llobera, però l'esperit dels seus vers s'aplica perfectament al nostre beat.

i Siau qui sou; mes no us tanqueu, ombrívols
dins una llar històrica
sense horitzons. Volau sobre les terres,
enfora, amunt, com l'àguila!

PORTAL DE LA CASA DE LA VILA

Volà, ienfora, amunt, com l'àguila per a colonitzar, dur el cristianisme a les gents que vivien, segons el pensament catòlic de l'època, en el paganisme. Salvar ànimes, colonitzar terres, la gran aventura del poble espanyol durant segles.

Aquest doble impuls el fa embarcar el tretze d'abril de 1749 cap a Mèxic. El 28 d'agost embarca a Cadis cap a Veracruz.

Un home de 35 anys cap el seu destí; mirant la mar blava; contemplant com la seva terra, primer Mallorca, després Espanya, es va perdent en l'horitzó igual que perdé anys enrera el campanari de Petra, el puig, la seva casa, els seus pares, els amics.

Enfrente el mar,
Mar llano. Cielo liso
No parece un día.

i també, tornant als vers de J. Ramón Jiménez

El mar que ruje, iluminando un punto
en su loco desorden,
por el verde relámpago violento,
me trastorna.

El llarg camí el va dur a la glòria.

Però ell no ho sap. Solament sent la nostàlgia de tot el que deixa enrera, i l'alegria de fer, com ell mateix diu, la voluntat de Déu.

"Jo no deix de sentir el poder estar més aprop d'ells, com estava abans per a consolar-los; però pensau què lo primer és lo primer, i que lo primer és fer la voluntat de Déu..."

Trenta-cinc anys de dura tasca missionera i colonitzadora, mostren a l'home en la plenitud de treball. El deixa tot per a recórrer les enormes extensions de Mèxic, Baja Califòrnia; per a aconseguir organitzar un món nou per a la seva fe, pel seu país.

Un treball enorme, una lluita constant. Però que sent l'home? Quins records, quines nostàlgies, umplen el seu cor en les nits tranquil·les, quasi mediterrànies del Pacífic Californià?

Sens dubte volen a la seva ment els dies de jocs, amb Sebastià el seu amic d'infantesa. Segurament recorda els seus passeigs per a resar davant la verge de Bonany, però amb certesa, enyora a la seva mare.

Te digo al llegar, madre
que tu eres como el mar; que aunque las olas
de tus años se cambien y te muden
siempre es igual tu sitio
al paso de mi alma.

J.R. Jiménez.

No retornaria mai a la seva terra. Es quedà allà a on fe la seva vida. Morí com havia viscut, realitzant en el seu darrer dia un acte de govern.

Però... el seu desig d'ésser enterrat junt a un amic, el Pare Crespí, mostren que en els darrers moments, l'amistat, l'estima de la seva gent estan per damunt els honors que haurien pogut correspondre-li.

"Oh vosaltres, que errants en terra estranya
sospirau per la glòria vertadera,
no teniu de buscar-la en la patrya
d'un món que dóna encens a una quimera:
escalau esforçats esta muntanya,
no aterre vosaltres cors sa vista fera;
no us deixeu enganyar per falsa estrella:
esta és la senda, caminau per ella" (...)

Any de celebracions, festes més alegres; el poble, tots nosaltres, sentim l'orgull de ser compatriotes d'un home, que amb les polèmiques que arriben a tots els que obrin nous camins, ha vist reconeguda la seva gran tasca evangelitzadora.

Festes del poble que han de ser de celebració.

Festes en les que "els dimonis" botaran amb menys impuls i els coros de l'ofici s'escoltaran amb més força.

La música, el ball, seran sens dubte més alegres; Petra sortirà la carrer festejant no solament a la seva Santa Patrona, sinó al nou Beato.

Petra té ja la vertadera glòria que li dóna un dels seus més Il·lustres fills.

Les festes són per això més alegres. Santa Praxedis i el Beato Serra, festejaren amb tots nosaltres, els que aquí estam, els que no han pogut venir, però es senten units a nosaltres, la bulla d'uns dies de goig.

Gràcies per haver-me escoltat. Bones Festes.

Visca Mallorca - Visca Petra.

Josep Alfonso

2on CONCURS DE REDACCIÓ STA. PRAXEDIS-89

Una vegada més la Comissió de Normalització Lingüística de l'Ajuntament de Petra ha organitzat un concurs de redacció en motiu de les Festes Patronals de Sta. Praxedis.

Com l'any passat hem d'agrair la col·laboració d'aquesta Revista "Apòstol y Civilizador" ja que vos fa arribar els primers premis de cada categoria, encara que no sigui junt dins un mateix número.

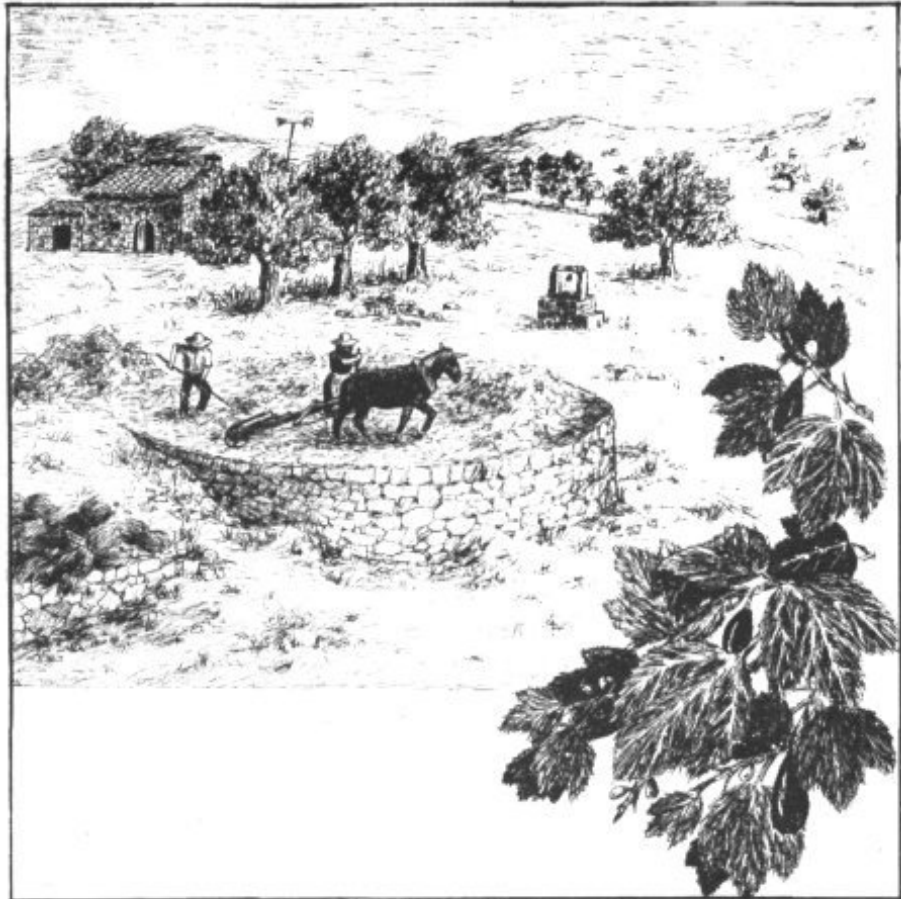
Enguany hi ha hagut més participació que l'any passat, en total denou concursants, i per tots ells hi ha hagut un petit detall, però el premi gran ha estat haver col·laborat amb aquesta tasca, que és de tots, de protegir, potenciar i estimar la nostra llengua.

Tampoc podem deixar de dir que no fos estat possible aquest concurs sense els Professors d'E.G.B. amb reciclatge de català que s'oferiren per llegir i acordar els premis de les diferents redaccions. Vagi per ells el reconeixement de tota la Comissió.

Ja sense més preàmbul, disfrutau d'aquesta lectura i de les altres que s'aniran publicant i recordau que quedau tots convidats per participar a la propera edició.

Miquel Jaume i Horrach.

President de la
Comissió de Normalització Lingüística
Ajuntament Petra

Categoria: Majors de 16 anys RECORD D'INFÀNCIA

El trui i l'agradable xerrar de la gent de la Vila era cada cop més llunyà; un silenci tenebrós i solitari cobria els camps que apareixien envoltant aquell home que fogia pel camí de Son Fogó. El renou dels cotxes que circulaven per la carretera nova ja només semblava un murmur, que es confonia amb els brunzits de les abelles volatejant per les aromàtiques fonolleres dels marges del camí.

La boira començava a espargar-se lentament, deixant passar els primers raigs de sol, il·luminadors de l'or fructificant dels sembrats que ja eren atacats per uns impetuosos animalots de ferro; en pocs dies els brins serien devorats per les mortals barres, tan sols quedarien les carcasses dels rostolls. El renou d'aquestes màquines interrompia la tranquil·litat, semblava una ranera de mort que ni el cant de gual·leres, gorrons i tota mena d'ocells estiucens aconseguia revifar.

Entre l'olor a palla humida anaven pare i fill caminant cap a la caseta. La calor era cada cop més desagradable, en Toni estava pensatiu, *-alerta a caure* li deia a en Joanet, el seu fill de deu anys; quan el veia correr i botar d'una part a l'altra recordava les vegades que ell havia jugat i corregut per tots aquells recons pasturant tota mena de bestiar amb els al·lotets de les casetes i possessions, fills de missatges i parellers.

En Joanet no coneixia res del que veia, tot li semblava estrany, a cada passa descobria una cosa nova, un vestigi enrrunat d'aquell món d'un temps, que li feia dirigir cap a son pare les preguntes més imprevistes. En Toni contestava a totes les inquietuds del seu fill, però el volum de les seves paraules era una mínima part de la magnitud dels pensaments i records que tot allò li produïa.

El xaloc bufava una mica i la calor augmentava encara més, a en Toni ja li rajaven gotes de suor sota aquells cabells aviat vestits de cendra. No acabava de creure com en tan poc temps havien pogut desaparèixer els carros plens de garbes que per aquella època de l'any omplien camins i camades, dirigint-se cap a les garberes, on s'acaramullaven "queveons i més queveons" esperant ésser conduïts al gloriós patíbul. Li venien a la memòria aquells "talls" de dones i homes que, falç en mà, segaven els cementers de restoble i de l'ansiat blat; o aquelles espigoladores que miraven de no deixar cap espiga pels pastors "sorters" que després pasturarien el bestiar per dins els rostolls.

Només feia un parell d'hores que havien abandonat l'insuportable ambient de Ciutat; el trànsit multitudinari de gent i cotxes, i aquells aires plens de pol·lució que tancaven l'alé havien quedat a un racó; aquelles dues ànimes disfrutaven ara del tranquil i lliure ambient.

Recordava en Toni quan de nin veia als seus pares i padrins "capejar el temps" com deien ells; la preocupació per la meteorologia era continua, des del moment que puntava la "bruia" dels sembrats fins que arribava el temps de garbejar i batre. Si per l'hivern i bona part de la primavera el pagès esperava la pluja amb els braços oberts, quan es començava a sentir allò de "*pel maig a segar vaig*" els trons i

més encara quan queien les primeres gotes omplien l'entorn de crits, corregudes i preocupacions.

- Aquest sol de juny no vol quedar malament, només fa tres dies que hem estat Sant Joan i ses xigales ja donen bon testimoni de la calor. Va dir el pare al seu fill interrompent el silenci; mentre, pensava que aquells animalets amb el seu xiulet devien voler construir el pont de gloses i cançons que un temps travessava el terme, quan els segadors i homos d'era alçaven les tonades que els hi feien més agradables l'esforç i el treball, i els ajudaven a combatre la calor.

Ja havien pujat damunt el turó de Son Canals i Son Frare, agafaren una camada i prest, just darrera un figueral vell i esbrencat, varen afinar el claper en que s'havia convertit sa caseta. Unes poques teules, ennegrides pel temps i la humitat, romanien en la seva situació inicial, sostingudes per les restes de la canyissada i de les vigues que abans havien aguantat la teulada. No hi varen arribar, s'aturaren a l'ombra d'una figuera malgrat que les llobades de romaguers, olivardes, aritja i altres males herbes dificultaven l'apropament als arbres. En Joanet va afinar en mig del bagatge un cilindre de pedra, on es va asseure mentre son pare collia les poques figues flors que els arbres, resistint l'abandonament, encara volien donar. Amb un bocí de ganxo que va trobar, en Toni intentava arribar als fruits més elevats; el seu fill el continuava impressionant amb les seves inquietuds, com la vegada que li va dir: *-Mon pare, i aquell rol·lo de pedres què és?, un monument dels "hombres primitivos"*. L'home es va quedar in mòbil, no sabia com contestar, però el subconscient es va precipitar i respongué: *-Això dels homes primitius no en té res, això és una era i no fa tants d'anys que està construïda*, no ho havia acabat de dir com li voltaren per dins el cap innumerables vivències de la seva infància. Però la resposta no havia aclarit res a en Joanet que va tornar a demanar: *-i què és una era? -És un lloc on es posaven les garbes de blat o d'altres classes de gra i amb una "bístia" hi feien voltar per damunt a un "carretó" de pedra que les esflorava*, li va respondre aquell home que s'acostava als cinquanta anys; i mentre amb la mà assenyalava cap al costat de l'era, digué: *-veus, allò era un bocí de "carretó de batre"*. *-Allò que pareix una estrella?* va demanar el jove net de cabells bruns; *-Sí, però era molt més llarg*, contestà el seu pare admirat davant la imaginació del fill que havia vist el tros de pedra que certament mostrava els caires, com un estel que intentava sorgir d'entre les pedres per mostrar la brillantesa i l'atenció que no feia moltes dècades havia tengut.

-Veus aquí on seus -digué en Toni- *això és un "piló" i amb una verga de ferro que tenia aficada servia per aguantar la bastimenta, que era com una*

viga de fusta amb una rodeta al cap; a la part de darrera de la bastimenta s'hi enganxava el "carretó", i al davant el balancí on es fermava la "bístia" que clucada voltaria dirigida pel qui aguantava el "piló", peça que com si fos l'agulla d'un compàs, permetia descriure un cercle al "carretó". - Per això les eres són rodones? va demanar el nin interrompent a son pare; -jo ho supòs, va dir en Toni i continuà l'explicació: - Quan tenien esflorats tots els brins retiraven aquestes peces i començaven la tasca de "tirassar" i ventar per a separar la palla del gra, - I això com ho feien? va demanar l'al·lotet amb aquells ulls color de terra oberts com a fanals, amb una impaciència que li impedia parpellejar. - Empreant una forca i a vegades un "tiràs" acaramullaven serres de palla, després, un cop llevada la palla grossa, lo que quedava ho ventaven amb la pala per separar el gra de la pols i les arestes; després de cada ventada ho grenaven amb el ram. Finalment porgaven el gra amb l'arer que es col·locava damunt un forcats d'ullastre; el temps que un el remenava l'altre amb una senalla hi tirava el gra que ja es podia estotjar.

Tota la disposició de les activitats del procés del batre depenia de la direcció i la intensitat del vent, per tant no era estrany que mirassin si el sol es ponía vermell, si el bestiar tenia molta juguera o moltes altres senyals que auguraven el vent; Per conèixer la direcció del vent es col·locava un "molinet de vent" damunt una canya fermada a una figuera o a un altre arbre prop de l'era. Els dies pitjors per batre eren els que el vent regolfava i tot "ho feia anar de capoll".

Ni la calor ni les mosques havien fet perdre al nin l'interés per tot el que li contaven, quan son pare va haver acabat va dir: - feien tota aquesta feina da per un poc de blat. -Sí, va contestar en Toni, tot aquell esforç per un parell de quarteres de gra que els permetien seguir endavant, quan va veure lo amunt que s'havia fet el sol va dir: és hora d'anar-nos, no hem d'arribar tard al dinar. - No, segueix contant més històries d'aquestes, va respondre l'al·lot dessitjant conèixer més sobre tot aquell món fantàstic que no acabava de comprendre i que tan sols el fet d'esser els seus padrins els protagonistes, mimvava un poc la llunyania que sentia cap a tot allò.

- Bé, ja te contaré més pel camí, li va dir son pare començant a caminar, girant el cap al darrera, observant el cossi de fer bugada que havia resistit refugiat a aquell racó on hi havia estat la foganya; també es va fixar amb un tros de canyís i amb moltes altres coses, que li feien pensar amb aquell món que no era cap història llunyana sino una realitat que en trenta o quaranta anys havia canviat totalment.

Pare i fill partiren cap al poble xerra que te xerra,

sense sentir aquelles gotes de suor que els devellaven per l'esquena; el nin estava fascinat, en Toni recordava el dia que va agafar aquella camada, no per anar a la vila sino per anar a viure a Ciutat al seu nou lloc de treball, seguint les passes de tants d'altres pagesos.

A la tramuntana sortien uns caparrots carregats de trons, -mon pare, no mos hauríem de banyar, va dir en Joanet. - Si trobam cobro, no ens hem de preocupar per res més, contestà l'home.

Jaume Andreu i Galmés.
Petra, 14 de juliol de 1989.

Categoria: De 12 a 16 anys AIGUA, POLS, 43 GRAUS A L'OMBRA

Quina emoció, quan arribà la notícia!... Quasi no ho acabava de creure: un incendi! I a més, a Petra. Al Parc de Bombers de Manacor, els bombers que estaven de torn miraven sufocats per una calor insuportable un capítol d'aquella avorrida sèrie ianqui.

En Joan es preparà l'equip; ja era hora; tants dies d'avorriments anant sufocant petites fogueres a les zones litorals i de garriga de la comarca de Manacor, i també, anant a rescatar gatets a dalt d'un arbre. A la fi hi havia una cosa més moguda i a més a més, a Petra, que estava en festes.

Pujà al camió, un "PEGASO" lletra "D" de matrícula, i d'uns quinze anys de servei, al qui se li notaven els anys. El conduïa un bomber vell, en Tomeu, que li contava lloances en aquella màquina on anaven colcant. Pel camí en Joan començà a pensar (era l'única cosa que sabia fer, després de jugar a bàsquet).

Déu meu -pensà- el puig de Bonany es deu cremar...

Pareixia fet a propòsit, era un acte més dins les festes patronals. *Bah! Quina mala sort! Avui que tocaven els "Sementales" i els "Deskarats" a la revetlla* -segua pensant i cabilant amb el seu capet- *No podré anar-hi...*

No és que fossin gaire bons, però li feia ganes poder treure a la Lluïsa en aquella nit estelada i anar a fer dues "birres". Amb un poc de "pixa", com diuen els "bastos", a les dotze, el foc estaria apagat i ell podria anar a la festa.

La suor que li brollava del cap dissolia la "gomi-na" que hi duia per posar de punta els cabells, produint un líquid enganxós i molest que li regalimava per la cara. Dins la cabina del camió hi fèia una calor que no deixava alenar. Quan el camió enfilà cap a Petra, el conductor engegà la sirena i accelerà.

En Joan tragué per la finestra el seu cap que li brollava.

L'incendi era a la falda del Puig de Bonany, ja quasi dins el terme de Sant Joan.

Quan arribaren una altra unitat de bombers ja havia arribat i ja havia començat a desenrotllar les mànegues i a sufocar el foc.

En Joan botà del camió i amb en Tomeu començaren a desfer les mànegues. El nostre estimat protagonista, en Joan, quedà perplexe mirant el foc i les flames vermelles dançant entre les mates i estepes resseques pel foc estival. La magnitud de l'incendi no era gaire gran, però no gens semblant als incendis que ell havia vist en aquell estiu. En Tomeu cridà a en Joan i començaren a treballar. El sol quèia de pla sobre els homes que bombardetjaven amb espuma i aigua les flames devoradores. Els homes anaven controlant el foc per dos fronts.

Quin fàstic!!! -pensà en Joan. Per un moment hauria volgut no haver-se apuntat als bombers com a auxiliar aquell estiu. Ell seguia desfent les mànegues i obeïnt les ordres dels professionals. La suor li davallava pel rostre degotant sobre l'herba resseca. La pols en suspensió se li aferrava al coll, la respiració se li anava tallant i el color blau del cel se li anava desdibuixant i es feu la foscor...

Tres hores després, en Joan obria els ulls. No sabia ben bé on era. Reconegué les cares dels seus companys de feina i que el miraven amb una cara que ho deia tot. En Joan s'havia desmaiàt entre algunes mates i els seus companys el cercaven per tot adonant-se de la seva falta i per sort el trobaren tirat sense lesions gaire greus.

El foc fou sufocat poc després. Al dia següent, al pac de Bombers, li recomanaren repòs durant uns dies perquè pogués recuperar les seves forces. Ben segur que en Joan no rebria cap medalla al mèrit, però al menys podria gaudir dels darrers dies de les festes de Santa Praxedis amb un mínim de tranquil·litat, sense torns en els horabaixes, ni incendis a la cinquena forca...

Petra, 10 de Juliol de 1989

Toni Riera Sastre, 16 anys.

Categoria: Menors de 12 anys EL MEU BARRI

El meu barri fins ara està deshabitat i l'únic que hi ha és un trast i tres o quatre cases on no hi viu ningú exceptuant la meva.

// CONGRÉS IN TERNACIO NAL DE LA LLENGVA CATALANA ' MCMVI 86

Partint del cantó de "Ca'n Jordi des garatge" per amunt, a la dreta, hi ha un trast gran amb molts de tarongers, unes cases i un safareig petit. A l'esquerra hi ha la part de darrera de les cases de Ca N'Oms i seguit una gran paret que arriba fins davant ca meva.

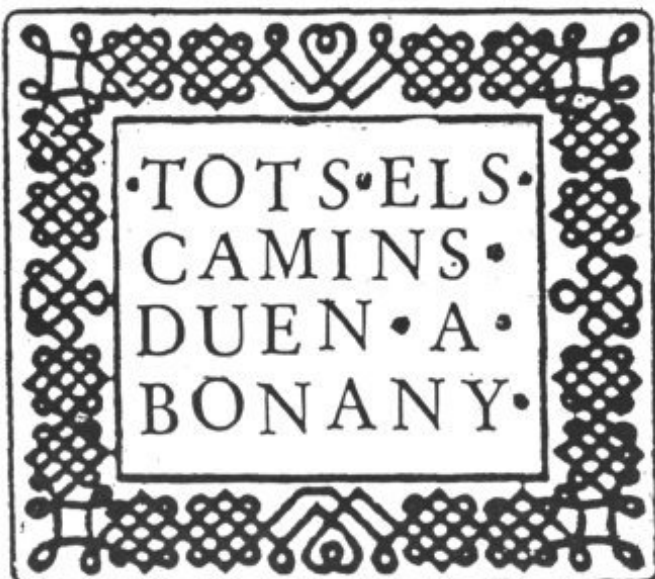
Tornant a la part dreta hi ha el trast que acaba amb unes figueres de moro i dos ametllers. Al costat hi ha la meva casa que és tipo "xalet". Davant s'hi troba el Sagrat que molta gent diu que abans era un cementiri. També hi ha uns arbres molts alts anomenats xiprers i una estàtua de Mossèn Francesc Torrens. Però la llàstima era que tothom estava jugant per allà i l'embrutava, per això un grupet d'amigues i jo, vàrem pensar fer-hi una mica de jardinet on hi hem sembrat: bells-veures, geranis, "captus", enredadera i altres plantes.

A la part dreta veïnat de ca meva hi ha un trast amb moltes roses de diferents colors, un safareig, i una llimonera ben grossa. Al costat s'hi pot veure un petit carreró amb tres o quatre portasses. Una mica més avall, a l'esquerra, hi ha el jardí de la Rectoria que és molt bonic i també té uns arcs d'estil gòtic. Més avall hi ha una gran enredadera que quasi s'estén de cantó a cantó.

A la dreta si no ho he comptat malament hi ha dues cases i al costat un altre carreró que molta gent l'anomena "Es Cós".

Això és el meu barri; com veis no hi ha molt que dir.

Bàrbara Moragues i Font,
11 anys

ITINERARI V EL CAMÍ MÉS CURT PER ANAR AL PUIG, I ELS EX-VOTS A LA MARE DE DÉU DE BONANY

Avui, pensam, és la darrera vegada que fruïrem del familiar i pintoresc barri del Barracar Baix per iniciar la caminada, que al nostre judici és la més curta de les fetes fins ara, i molt possiblement de les que ens resten per fer.

Tot seguint el camí "d'es Puput" arribarem al camí de "ses Forques", que aprofitarem a la nostra esquerra fins arribar a la casa de "Ca Na Margalida Figuera", i en aquest indret observarem a la nostra dreta el camí de "So N'Homar", que seguirem fins el seu acabament com a camí de carro. En arribar a aquest punt, és fàcil pensar que el camí ha acabat, ja que un caramull de pedres obstaculitza el pas a qualsevol vehicle, però superat aquest obstacle trobarem molt aviat i en la mateixa direcció un caminet de tres pams, a trossos ben fitat per marges de pedres. Si bé es veu que actualment és molt poc utilitzat, a bocins encara mostra la seva antiga i noble estructura, fruit aquesta darrera del treball d'uns homes que amb artesania

assentaren les pedres que avui hi perduren.

Ha estat una agradable sorpresa descobrir aquest vell camí, que ben segur fou molt usat en els segles passats, ja que no ens cap cap dubte que és el camí més curt per arribar a Bonany.

Hi ha un trosset d'aquest camí molt pintoresc, ja que per uns metres es camina per un terreny penyalós, on la vegetació conserva la bellesa del creixement en llibertat; i a on s'hi respira una sensació de nostàlgia cap al nostre passat.

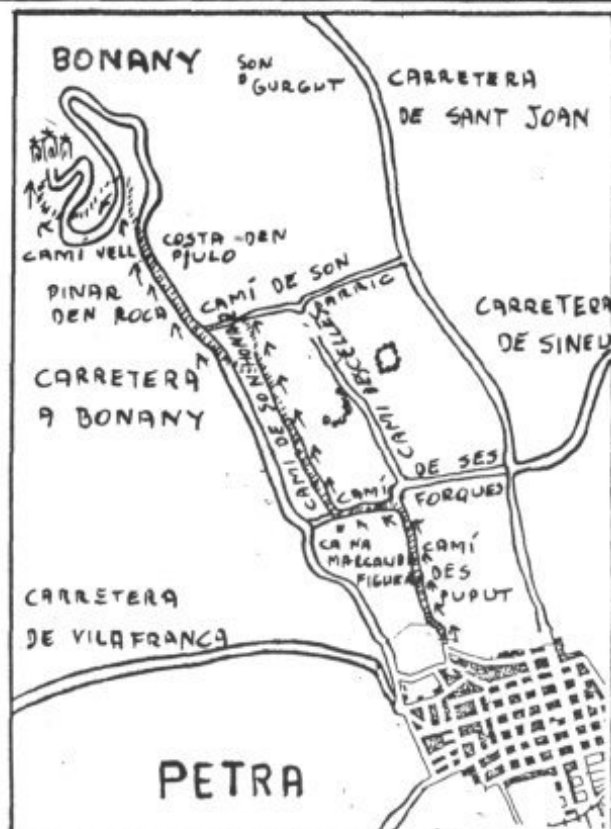
Arribarem a un punt del camí, ja cap al seu final, on els senyals tornen confusos, i en aquests moments tendrem dues opcions. Una, serà aprofitar qualsevol portell de la nostra esquerra, ja que a unes vuitanta passes trobarem la carretera asfaltada; i l'altra, seguir en la mateixa direcció del vell camí, superant les petites dificultats que puguin existir, i a no gaire més de cent passes trobarem el camí de "Son Parric", que aprofitat per l'esque-

rra ens conduirà també a la carretera.

Avançarem en direcció cap al puig i passarem pels paratges "d'es pinar d'En Roca" i de "sa pleta d'En Piulo", i arribats al "camí vell" el seguirem fins arribar al cim.

La sensibilització cap al passat que ens ha despert el carminar pels vells camins de l'excursió d'avui, ens fa pensar en la pietat popular dels nostres avantpassats, i avui en concret parlarem d'un tema prou interessant i curiós: Els ex-vots a la Mare de Déu de Bonany.

Abans d'entrar al tema, cal recordar que des d'èpoques remotes i a religions distintes, existeix la pràctica de reproduir el cos humà o una part d'aquest, o un animal, o inclús una acció, i oferir-lo a una determinada divinitat, en senyal d'agraïment, perquè es creu que la divinitat ha curat el cos, la part d'aquest reproduïda, l'animal, o ha salvat el home o els homes en la cir-

cumstància que també es sol reproduir. A aquest objecte imitat se l'anomena ex-vot. La fórmula ex-vot es troba a textos i inscripcions com expressió general d'haver complert amb una promesa de qualsevol casta feta als déus. En forma material, plàstica, l'ex-vot ja fou conegut entre els fenicis, cartaginesos, grecs, romans, etc.

No deixa d'ésser curiós com l'ex-vot amb els seus antecedents pagans s'introdueix a la religió cristiana, i ja els trobam a les tombes dels màrtirs i a les primitives esglésies. En tot i això la pràctica dels ex-vots s'ha conservada fins els nostres dies, ajustant-se als estils i variacions de les distintes èpoques; trobant-nos per tant davant una tradició mediterrània i mil·lenària objecte d'una especial curiositat.

Tot el que hem parlat fins ara ens ajudarà a comprendre millor la definició de la paraula ex-vot que ens dona el diccionari català-valencià-balear, que diu així: "Do ofert a una imatge religiosa en compliment d'un vot o en recordança d'un benefici rebut, i que consisteix en un objecte que es penja a la paret de la capella on es venera la imatge".

Si bé hem dit a un principi que l'origen dels ex-vots és antiquíssim, a Mallorca foren nombrosos als segles XVIIe, XVIIIe i XIXe; i és curiosa la variada terminologia que utilitza la parla popular, ja que els coneix amb els noms de: presentalla, miracle, promesa, ex-vot, retaullets i retaulons.

La història també ens diu que una persona alliberada podia com a testimoni de la seva salvació ofrenar pràcticament qualsevol objecte, i a vegades s'han arribat a fer monuments, creus, esglésies, hospitals, altars, etc.

Per confirmar aquestes darreres paraules res més clar que dir

EX-VOT DEL CARRO TRABUCAT

que l'antic oratori fou fruit d'un ex-vot. La història ens recorda que a l'any 1604, era rector de la Parròquia de Sant Pere de Petra, un petrer anomenat Miquel Vicens, sacerdot savi i persona discreta i piadosa, malgrat fos un poc malaltissa; el qual sollicità als Jurats de Petra llicència per edificar una ermita i capella pública dedicada a la Verge Maria, en agraïment d'haver redimit una pensió a Roma i haver curat d'una greu malaltia.

Per tant, m'atrevesc a pensar que ens trobam davant el primer ex-vot a la Mare de Déu de Bonany.

- Amics! Si no ens aturam una estona a reposar jo ja no puc pus, i mai m'ha agradat entrar suant al santuari.

- ¿Podríem aprofitar aquests bancs de pedra que hi ha davall el garrover de l'esplanada de baix del santuari?

- Asseure'ns-hi!

- Què és de bona la frescor de la pedra! I aquest oratget dona vida!

A vegades record les pujades a Bonany a la meua infantesa i la curiositat que sentia de visitar la

sala de les promeses, avui part del menjador de l'albergueria, visita que m'infonia un gran respecte i una mica de por si em quedava totsol a la sala. Tots aquells vestits, crosses, medalles, fotografies, siluetes retallades de làmina de plata, etc., més aviat me depriuen que no m'encoratjaven; però hi havia un petit quadre (40 x 32) que m'agradava mirarlo cada vegada que pujava a Bonany. Un bon dia, supòs com a mesura higiènica i per reforma, desapareixeren les promeses.

Passaren els anys, però el record d'aquella humil pintura, on s'hi veia un carro girat i l'amo que aixecava els braços cap el cel, no se m'esborrava; i un dia vaig tenir l'oportunitat de parlar-ne als ermitans i em prometeren que el cercarien. I així va ésser, perquè a la primera ocasió que vaig tornar parlar amb ells, vaig tenir l'alegria de poder tenir el quadre amb les mans. Cuidàrem de netejar-lo i de posar-li una senzilla vasa, i avui el podeu veure que enriqueix la sala de visites de l'ermita.

Cal dir per un millor estudi d'aquest quadre, que existeixen

NO TOT HA D'ESSER CAMINAR...

unes convencions per les quals quan es mencionen tables votives o ex-vots pintats, s'entén un tipus de quadres que es començaren a pintar a partir del segle XVè, en els quals hi figura en primer pla l'obra miraculosa realitzada pel Sant, que es situa a dalt, mentre que l'interessat es deixa veure sempre a baix. Des del Barroc aquests quadres solen dur en lletres grosses l'expressió EX-VOTO.

Observant aquesta pintura veiem que compleix amb el que abans s'ha dit, o sia la Mare de Déu de Bonany a dalt a l'esquerra, en primer pla el carro trabuc i la bèstia amb les potes per amunt, i a dreta, el carreter amb els braços oberts cap el cel, no sabem si agraïnt la seva salva-

ANTIGA PINTURA DE LA MARE DE DÉU QUE SE CONSERVA AL SANTUARI

EX-VOTS DE RETALLS DE LÀMINA DE PLATA

ció, o invocant a la Mare de Déu de Bonany per la salvació de la bèstia. En un comentari que férem una vegada l'"Hermano Rubí" i un servidor, em contà que en el llibre de cròniques de Bonany, hi figura un relat que anant un carreter pel camí de Bonany un dia de temporal, un llamp pegà prop d'on passava la bèstia i aquesta s'espantà, caient el carreter davall el carro i no passant-li res. En tot i això no tenim proves suficients per poder afirmar que aquest relat tenguí relació amb el quadre del qual parlam. I això és tot el que sé d'aquest exvot.

Per acabar el tema d'avui, hi cap fer un comentari dels exvots de làmina de plata, que a més de tenir també un origen antiquíssim, foren molt utilitzats als segles XVIIè, XVIIIè i XIXè a Mallorca, ja que era un tipus d'exvot assequible a la gent modesta. A Bonany es conserven alguns d'aquests ex-vots de retalls de làmina de plata, que representen animals, trossos del cos humà, i persones completes.

Com a comiat d'avui ens complau poder transcriure les dues primeres estrofes d'uns molt treballats goigs a la Mare de Déu de Bonany, de novella creació, que amb molt d'acert parlen del primer ex-vot a la nostra Mare de Déu. Diuen així:

Puix que Petra talaiau
com a Mare i Protectora,
donàu-nos bon any, Senyora,
bon esplet d'amor i pau.

Un rector vos dedicà
per un vot aquesta ermita
i Petra bona collita
aquí dalt vos demanà.

Tot el bé que aquí escampau
del Fill vostre rep millora.
Donau-nos bon any, Senyora,
bon esplet d'amor i pau.

Jaume Ribot.
Estiu de 1989.

D. BARTOLOME BARCELO OLIVER NATURAL DE PETRA EN LA PRENSA LOCAL

Ultima Hora

Viernes, 14 de julio de 1989

**"AL NARCOTRAFICO
SE LE COMBATIRA CON TODA
LA LEY, PERO NUNCA CON LA
GUERRA SUCIA"**

Bartolomé Barceló Oliver,
fiscal antidroga para Baleares

El primer fiscal antidroga de Baleares, Bartolomé Barceló Oliver, manifestó que está dispuesto a luchar con todas sus fuerzas contra el narcotráfico, pero especifica que esta batalla la llevará a cabo con la legalidad vigente, sin una «guerra sucia». Barceló Oliver afirmó no estar asustado por la labor que le espera así como por las reacciones que su trabajo pueda provocar en los implicados en el tráfico, distribución y venta de sustancias estupefacientes. El fiscal antidroga está convencido que con la ayuda de las fuerzas del orden podrá vencer a los narcotraficantes.

La lucha contra el narcotráfico en Baleares tiene desde ahora nombre propio. Bartolomé Barceló Oliver ha asumido la responsabilidad de la represión y tráfico de sustancias estupefacientes, desde su reciente nombramiento como fiscal especial de la lucha contra la droga en esta Comunidad Autónoma.

Francesc Seguí

Foto: Joan Torres

El fiscal general del Estado, Javier Moscoso, nombró recientemente a los diecisiete fiscales antidroga de las distintas comunidades autónomas. Bartolomé Barceló Oliver ha sido nombrado para este cargo en Baleares. Este fiscal de 29 años de edad, natural de Petra, ha aceptado la res-

ponsabilidad de la lucha contra el narcotráfico en las Islas, con el ímpetu propio de su juventud, pero con la experiencia de cuatro años como fiscal de la Audiencia de Baleares.

Todavía no sabe cuáles serán sus funciones, pero el primer fiscal antidroga en las Baleares tiene ya establecida una norma básica para desarrollar su labor: «Al narcotráfico se le combatirá con todas las armas que nos otorgue la Ley, pero nunca con la guerra sucia, ya que la actual legislación vigente es lo suficientemente amplia y completa como para enfrentarnos con fuerza a los traficantes de sustancias estupefacientes» — afirma Bartolomé Barceló.

«El próximo día 20 nos reuniremos en Madrid todos los fiscales antidroga nombrados recientemente» — añade —. «La reunión, en la que se establecerán las bases de nuestra actua-

ción, estará presidida por el fiscal especial antidroga nacional, José Aparicio Calvo Rubio. Luego, cada uno comenzará a actuar en sus respectivas comunidades».

Bartolomé Barceló es consciente de que su misión es la de plantar cara al narcotráfico. El joven fiscal afirma no temer las presiones a las que estará sometido en su nuevo cargo: «Mi objetivo es doble; por una parte, prevenir, y, por la otra, reprimir el tráfico de drogas. Es una labor difícil, ya que en este negocio se entremezclan muchos intereses, pero estoy dispuesto a afrontar este trabajo, ya que estoy convencido de que no es imposible acabar con el narcotráfico».

«Sé que el trabajo que me espera es ingente, pues no se me ha relevado de las labores de fiscal de la Audiencia» — afirma —.

■ «Es muy difícil luchar contra el narcotráfico, pero estoy convencido de que no es imposible, y de que entre todos podemos plantarle cara» — afirma Bartolomé Barceló

«Aunque estoy convencido de que contaré con la colaboración tan o de las fuerzas del orden como de mis compañeros, para llevar a buen término la lucha contra el tráfico de drogas».

En un principio, Bartolomé Barceló se encargará de coordinar la labor de los fiscales en los procesos se-

guidos a los narcotraficantes. El fiscal antidroga tiene también la responsabilidad de dirigir las investigaciones contra los sospechosos de tráfico de estupefacientes, y acusarlos ante el juez».

AFRONTAR LOS POSIBLES PELIGROS

Los posibles peligros a los que se pueda enfrentar no asustan a Bartolomé Barceló, quien, a la pregunta de si no tiene miedo a ser objeto de alguna agresión por parte de alguno de los narcotraficantes a los que investigue, responde

con una amplia sonrisa, y afirma: «No creo que me exponga a más enemigos de los que tengo ahora. Es obvio que cualquier acusado no siente ninguna simpatía hacia el fiscal, pero esto no quiere decir que lo ataque».

«Además, también está expuesto a mil peligros el albañil que cada día sube al andamio, y no por esto deja de trabajar, por ello tampoco me puedo amedrentar ya ante los posibles ataques de que pueda ser objeto, que por otra parte — señala — «no creo que se produzcan».

«Creo que todos debemos afrontar los peligros,

sin que esto quiera decir que se debe actuar de una forma irresponsable». «La responsabilidad de la lucha contra el narcotráfico no difiere en muchos puntos de la represión de cualquier otra actividad delictiva; por esto, no creo tener excesivas dificultades para afrontar las competencias de mi nuevo cargo».

En el transcurso de la entrevista realizada ayer en las dependencias de la Audiencia, entre juicio y juicio en los que Bartolomé Barceló representaba al Ministerio Fiscal, varios compañeros del recientemente nombrado fiscal antidroga para las Baleares le felicita-

ron, al tiempo que le deseaban toda la suerte del mundo para afrontar el difícil cargo.

Bartolomé Barceló, a pesar de su juventud, hace gala de una gran madurez. Estos cuatro años que lleva como fiscal, todos ellos en la Audiencia de Baleares, le han permitido tener un gran conocimiento de la realidad delictiva, de la que forman parte importante el tráfico y la distribución de drogas en las Islas.

EL BANCO DE ESPAÑA MANDARÁ EXPERTOS PARA INVESTIGAR EL BLANQUEO DE DINERO DEL NARCOTRAFICO

Según afirmó Bartolomé Barceló
nuevo fiscal antidrogas de Baleares

Bartolomé Barceló, nuevo fiscal antidroga, aseguró que contará con la colaboración de los mejores expertos en detectar los medios de blanqueo de dinero negro procedente del tráfico de drogas. El nuevo fiscal espera que dicha colaboración les ayude a perseguir a los grandes cerebros del narcotráfico.

Mariángeles Berrocal

Bartolomé Barceló Oliver, nombrado el pasado día 13 de julio fiscal antidroga para la Comunidad Autónoma de Baleares, recibió ayer a la prensa para intentar explicar qué funciones tiene encomendadas desde su recién estrenada fiscalía. El nuevo fiscal antidroga expresó su deseo de poder demostrar que esta nueva institución puede ser efectiva a medida que se ponga en funcionamiento, y se muestra esperanzado respecto a los medios con que contará para desempeñar su ingente labor.

—¿Cree que la nueva fiscalía va a ser efectiva?

● *Fiscal antidroga.*—
Bartolomé Barceló fue nombrado recientemente nuevo fiscal antidroga de Baleares, para luchar contra el narcotráfico en las Islas.

—Esa es una pregunta que yo no estoy, por el momento, en condiciones de responder. Acabo de llegar de Madrid y antes de irme no sabía ni siquiera cuáles iban a ser mis funciones ni los medios con que iba a contar, por ello no puedo hablar por ahora de si funcionará o no, aunque yo creo que sí.

La lucha contra el

narcotráfico es un tema social

—Ante la larga lista de funciones que se le encomiendan, desde la investigación de sospechosos patrimonios hasta el control de la reinserción de los delincuentes toxicómanos, uno se pregunta cómo va a poder actuar en todos los frentes, ¿cómo se plantea su ac-

Baleares

Sábado, 22 de Julio de 1989

«Es más fácil detener al 'camello' que al verdadero propietario de la droga»

tuación?

—Ya sé por dónde van los tiros, yo lo que ya he dicho es que la lucha contra el narcotráfico debe tener un carácter social y hacerse desde todos los estamentos. Crear un fiscal especial para drogas no quiere decir que vaya a solucionarse todo el problema, puesto que sólo tiene encomendada una parcela del problema. Sería una utopía.

—No obstante, en el banquillo sólo vemos sentados diariamente a los camellos que trafican básicamente para su propio consumo, y parece que las investigaciones se detienen siempre en el mismo punto. ¿Ve posible que la nueva fiscalía llegue hasta los verdaderos narcotraficantes?

—Yo no creo que esto se deba al escepticismo de ninguna de las instituciones que actúan en este tema, lo que ocurre es que es más fácil encontrar y detener al camello que está vendiendo la papelina que al verdadero dueño de la droga.

Blanqueo del dinero

—Existe un gran inte-

rés en Europa por controlar las enormes sumas de dinero que genera el tráfico de sustancias estupefacientes y atajar sus canales de blanqueo. ¿Diría que es éste uno de los principales motivos de la creación de una fiscalía específica?

—Precisamente este es uno de los puntos que se discutió en la última reunión que tuvimos en Madrid, y es una de las principales funciones que se nos encomiendan, que es el seguimiento de las investigaciones sobre el procedimiento del blanqueo del dinero negro procedente de la venta de drogas. De todas formas, es un tema que tampoco quedó perfilado por ser una cuestión nueva. Hasta ahora se detectaba el dinero procedente del tráfico, pero una vez abierto un proceso penal. Parece que desde este momento tendremos competencia para investigar directamente la procedencia y el destino de ese dinero negro.

—¿Con qué medios humanos va a contar la fiscalía?

—La Fiscalía General del Estado nos asegura que vamos a contar con

la colaboración del Banco de España. Incluso nos enviarán a los mejores expertos en este tema para que nos ayuden en las investigaciones de los patrimonios.

—¿No es criticable que se anteponga lo que parece un interés financiero y pase a un segundo plano la atención a los afectados directamente por este problema, que son los propios delincuentes drogadictos?

—Bien, también tenemos competencias respecto al control de la reinserción de los delincuentes que logren rehabilitarse, se les proporcionará un tratamiento para la desintoxicación. Actualmente, ya se está concediendo la condena condicional a personas en esa situación que hayan sido condenadas a penas que no superen los dos años, de la misma forma que, si se demuestra que el procesado es drogodependiente y tiene sus facultades volitivas e intelectivas mermadas, se le rebaja la pena en base a sus condiciones personales.

Aumento de penas

—¿Cree que la legisla-

ción vigente, recientemente reformada para aumentar las penas, le ayudará a desarrollar su labor?

—De momento, parece ser que no se consigue con ello que baje el número de delitos cometidos contra la salud pública. Pero ésta es una cuestión que depende de las altas esferas legislativas, y que será difícil solucionar.

—¿Cuál es el margen de actuación real del fiscal entonces?

—Nosotros recibiremos instrucciones de la Fiscalía General Antidroga, y luego podremos actuar dentro de las funciones que nos han marcado, aunque hemos insistido en que nos dijeran exactamente cómo se concretan esas funciones y nos digan por dónde hemos de ir. Por ejemplo, en el tema de la investigación del dinero, en teoría está controlado, pero en la práctica ya veremos cómo se desarrolla. La próxima reunión que vamos a tener en Madrid va a ser precisamente para ver cómo actuaremos en este campo.

BANDA DE MUSICA "Unión Musical de Petra"

Palma de Mallorca.
12 de Julio de 1989

El día 9 de Abril, tuve ocasión de escuchar el Concierto que tuvo lugar en la Parroquia de Sant Pere de Petra a las 21,30 h., por la BANDA DE MUSICA "Unión Musical de Petra", dirigida con gran acierto por su Director y apreciado compañero, D. Pedro Siquier Pons.

Del citado Concierto quedé muy gratamente sorprendido, ya que se trata de una Banda de muy reciente formación y, a pesar de esto, en el programa se interpretaron obras de Autores tales como: Bernal, Bonillón, Sorozábal en la primera parte; y en la segunda de L.W. Beethoven, Haydn, F. Lehar y Felipe Manchón.

Todo el repertorio fue interpretado con mucha delicadeza y un gran sentido del carácter así como la personalidad de cada compositor que es, a mi enten-

der, una de las dificultades máximas con que nos enfrentamos las Bandas, ya que la mayoría de las obras están escritas para Orquesta.

Cabe destacar la excelente actuación como solista, en "Air Varie" de Bonillón, del Bombardino Solista Onofre Riera, y de toda la joven Banda de Petra; y resaltar muy especialmente la gran labor que está llevando a cabo en la misma su magnífico Director D. P. Siquier, al cual tengo que agradecer su simpática invitación de dirigir al final del citado Concierto el Pasodoble "Petra" de F. Manchón, lo cual agradezco muy sinceramente.

Enhorabona a todos y a seguir trabajando.

Vicente Castellano Alcaide

Dtor. de la Banda de Música de Lluçmajor

y
Miembro de la Banda Municipal de Música
de Palma de Mallorca.

PETRA VUELVE A SER CANDIDATO A ALBERGAR UNA PLANTA DE TRATAMIENTO DE BASURAS

VISTA PANORAMICA DEL PUEBLO Y TERMINO DE PETRA

El término municipal de Petra vuelve a tener muchas posibilidades de albergar una de las dos plantas de tratamiento de residuos sólidos de Mallorca, según los criterios aprobados por el Consell de Govern de la CA y remitidos al Parlament para su debate y posterior tramitación.

Una vez analizados los estudios previos efectuados por la empresa *Adaro de Investigaciones Mineras*, el Consell de Govern ha decidido efectuar una serie de modificaciones que vuelven a apuntar hacia Petra como lugar elegido para albergar la planta de compost alternativa a la de Son Reus en Palma.

DE MONTUIRI A PETRA

El Govern ha introducido una serie de cambios importantes en la variante seleccionada. La modificación principal indica que se decide trasladar el punto de tratamientos de residuos sólidos previsto para Montuiri a Petra y por otra parte se señala igualmente que los desperdicios generados en el término municipal de Llucmajor serán desviados hacia el centro de tratamiento de Petra en vez del de Palma. Los criterios básicos fijados por el Govern indican por otra parte que deberán

crearse una serie de equipos de trasferecia y recogida distribuidos por toda la isla, en los cuales se agruparán los residuos sólidos que después serán transportados a los centros de tratamiento definitivo de las áreas de Andratx, Palma y Petra.

El término municipal de Petra ya fue candidato firme a albergar una planta de compost cuando empezó a debatirse esta cuestión en Mallorca, en tiempos del Consell General Interinsular. La propuesta levantó bastante polvareda en Petra en aquellos días. Tras ser aceptada inicialmente por el ayuntamiento, incluso llegaron a proponerse una serie de terrenos adecuados para albergar la planta de compost, unos terrenos situados en su mayoría en el área próxima a la zona de *Sa Marineta*, cerca de los terrenos de *Ses Comunes*.

TRATAMIENTO EFICAZ

Según los criterios fijados en el nuevo Plan Director de Tratamiento de Residuos Sólidos en la planta de compost de Petra serían transformadas las basuras procedentes de la zona norte de Mallorca, del centro de la isla, del Raiquer y de la comarca de Llevant. De aprobarse definitivamente

estos criterios generales del Plan Director para la Gestión de los Residuos Sólidos de Baleares, se volverá en cierta manera a los orígenes, al menos en lo referente al término municipal de Petra.

En 1980 el entonces *Consell General Interinsular* ya propuso a la población de Petra como sede de una planta de compost, hecho que provocó una fuerte polémica tanto en el seno del consistorio como a nivel de calle.

Quienes veían sólo inconvenientes en la planta de transformación de residuos sólidos y quienes veían ventajas, estaban divididos en dos tendencias plenamente definidas. En aquellos días incluso llegó a convocarse un referéndum popular para que los vecinos de Petra pudieran tener la última palabra sobre la planta de *compost*, consulta que fue desconvocada a última hora cuando las instancias oficiales empezaron a dudar de la conveniencia de ubicar la planta de transformación de residuos sólidos en Petra o en otro sitio.

Una comisión constituida a tal efecto por el ayuntamiento de Petra incluso visitó distintas plantas de compost de la península para elaborar un informe que después fue elevado al pleno municipal incluso sometido a la consideración pública. Ahora, con la nueva propuesta de trasladar la planta de compost a Petra todo parece indicar que se reabrirá la polémica en Petra sobre esta cuestión.

Según los criterios generales fijados en la redacción del Plan Director para la Gestión de los Residuos Sólidos Urbanos de las islas Baleares, con él se pretende establecer un marco apropiado para conseguir su buena gestión, con la intención de reducir los costes de tratamiento de manera global y a la vez efectuar de manera más fácil y eficaz su adecuado tratamiento, eliminación o transformación, según los casos.

A la vista de estas modificaciones introducidas por el Govern, el tema de la planta de compost recobrará la actualidad y seguramente la polémica en la población de Petra durante las semanas venideras.

Llorenç Riera.

"ANAR A LA MAR", LOS TIEMPOS CAMBIAN

Con carros y bicicletas, Petra veraneó en Son Serra

Bajo los escasos pinos que las polémicas extracciones de arena realizadas en el lugar han dejado bien parados y no lejos de las amenazadas dunas de *Sa Canova*, en Son Serra de Marina, permanecieron acampados desde la mañana del día 19 de Agosto hasta la noche del día 20, casi doscientas personas llegadas a la todavía tranquila colonia marinera con unos medios de transporte que ya tienen poco de habituales.

Los excursionistas se acercaron a la playa, procedentes de Petra, en una quincena de carros, un centenar de bicicletas y a pie. Eran los participantes en la *Tercera anada de Petra a Son Serra en carro, a peu i bicicleta de passeig* que organizó el grupo Serra Mamerra.

Este año el trayecto fue más cómodo. La recién asfaltada carretera que une la población de origen con el lugar de destino supuso una importante mejora que tanto los animales -ases,

someres, cavalls i muls- que tiran de los carros como los ciclistas, agradecieron a la hora de participar por tercer año consecutivo en esta caravana que intenta revivir las anades a la mar de los payeses de los pueblos del interior.

Los carros, debidamente engalanados y en caravana salieron de Petra a primera hora de la mañana del sábado, y los ciclistas lo hicieron a las seis de la tarde. Este año se sumaron a la marcha unos cuantos participantes procedentes de Vilafranca.

S'Arc d'En Verga, entrada principal de Ses Comunes, situado a mitad de camino, fue lugar de momentáneo descanso para unos y otros y punto elegido para reponer fuerzas. Era una especie de control de avituallamiento, pero a la antigua. El trayecto se realizó casi siempre por carretera, si bien se aprovecharon los caminos y atajos disponibles para acortar distancias y poder descansar del monótono asfalto.

Esta singular acampada que

despertó el interés y la curiosidad de los turistas y veraneantes en Son Serra de Marina, se instaló no lejos de las casas del lugar, justo detrás de la iglesia. En la noche del sábado hubo una improvisada fiesta montada por excursionistas y visitantes en la que cada uno pudo dejar testimonio, de manera más o menos improvisada, de sus cualidades y habilidades artísticas. Esto ocurría después de que se sirviera una cena preparada por la propia organización. Montar esta expedición, entre payesa y marinera, supone un notable esfuerzo y unos intensos días de trabajo, tanto antes como después. Hay que transportar muchas cosas a Son Serra y viceversa, desde paja para los animales, hasta detalles de cualquier tipo que puedan parecer insignificantes pero que, disponibles en el momento oportuno, siempre se agradecen.

Benet Darder y Guillem Jaume fueron algo así como los cocineros mayores de este tinglado y los principales responsables de la intendencia. Ayudados de unas cuantas mujeres, prepararon la cena del sábado, y el domingo volvieron a demostrar sus cualidades culinarias con una monumental paella para casi doscientos comensales.

A lo largo de la mañana del domingo parte de los integrantes de esta marcha, realizaron una excursión hasta la Colònia de Sant Pere y se organizaron otras actividades, hasta que los carros emprendieron el regreso en dirección a Petra, a las cinco de la tarde.

Con la intención de recabar fondos para nutrir sus arcas y afrontar los gastos de organización, Serra Mamerra dejó este año el sorteo de un burro, como hiciera en la edición precedente, y se ha decidido por sortear una más "comercial" tienda de campaña que, por supuesto, también viajó hasta Son Serra y formó parte de la curiosa acampada, entre animales de carga y bicicletas.

Llorenç Riera.

RECULL DE NOTICIES

LOS MUNICIPIOS DEL PLA TIENEN DIFICULTADES PARA FINANCIAR LOS CURSOS DE EDUCACION DE ADULTOS

La Mancomunitat des Pla no dispone de garantías ni liquidez económica suficiente para poder financiar, por segundo año consecutivo, una nueva etapa de la Formación Permanente de Adultos. El INEM, que aporta dotación económica y personal para realizar estos cursos en los trece municipios que integran la mancomunidad, ha reducido este año su aportación al setenta y cinco por ciento del presupuesto global y tanto la consellería de Educación y Cultura como la Dirección Provincial del Ministerio de Educación, tampoco han aumentado su contribución.

La cuestión fue largamente debatida en el pleno de la Mancomunitat celebrado en Petra. Los trece representantes de los pueblos del Pla parecen tener clara la necesidad de proseguir con la organización de estos cursos y con la labor iniciada el año pasado que, según todos los datos, ha tenido resultados positivos. Dada la reducción del veinticinco por ciento en la aportación del INEM, la única dificultad estriba en conseguir la financiación total de los cursos. La Mancomunitat dispone de siete millones para ello, pero al mismo tiempo debe remontar un déficit del curso pasado, por lo que, teniendo en cuenta que para la nueva etapa se necesitan unos diez millones, falta algo más del millón de pesetas para cubrir el presupuesto.

A la vista de ello, se decidió renovar el contrato a los catorce profesores y monitores de los cursos por un período de tres meses, hasta finales de año y mientras, se entablarán conversaciones con la Dirección Provincial del ministerio para tratar de conseguir fondos que permitan financiar los cursos hasta mayo. Los talleres complementarios serán pagados por la Mancomunitat o bien por los ayuntamientos directamente. Este pleno, caracterizado como casi siempre por la improvisación, tuvo un marcado carácter económico y laboral. La solicitud de aumento de sueldo de las dos asistentes sociales fue desestimada a pesar de considerarla justa y de reconocer el buen trabajo de estas profesionales que acaba de ser reforzado con la ayuda de una auxiliar,

si bien se decidió concederles una gratificación de 25.000 pesetas a final de año. Por otro lado, la sesión decidió renovar el contrato al trabajador que conduce la máquina de limpiar caminos y carreteras rurales.

EL CONSISTORIO DE PETRA ABRE SU COMEDOR DE MAYORES CON UN HOMENAJE A LA VEJEZ

El presidente Cañellas y el consejero de Sanidad, Gabriel Oliver, inauguraron el domingo día 24 de septiembre el comedor para pensionistas de Petra que se ha construido en las dependencias municipales de la plaza de Sa Creu. Este nuevo servicio, destinado a la tercera edad, está regentado por Margarita Mas Riutort, abrió sus puertas el primer día de octubre, y está destinado a los mayores de 70 años y probablemente a los escolares.

El ayuntamiento de Petra aprovechó la ocasión para rendir su anual homenaje a la vejez que contó con la presencia de un nutrido público y con actuaciones de la banda de música y la Rondalla des Pla, y se entregaron placas a las personas de mayor edad, el matrimonio formado por Miguel Riera y Esperanza Lliteras, y a Magdalena Rullan y Gaspar Bonnín.

ELOGIADOS LOS VINOS CRIADOS POR MIQUEL OLIVER

Los vinos criados en Petra y que elabora Miquel Oliver Juan acaban de recibir fundados elogios por parte de una de las revistas especializadas en la materia y que gozan de reconocido prestigio en los ambientes vinícolas.

En su última cata de vinos, la revista *Gourmets* concede una puntuación de seis puntos y medio sobre diez al vino blanco de Miquel Oliver bautizado con la denominación de *Celler Son Caló Blanc Sec, 88* y se refiere a este caldo en estos términos: "*Amarillo paja con algún tono dorado, brillante. Aromas frutales de baja intensidad, recordando los aromas propios de uva Moscatel. Buena estructura en boca y conseguido equilibrio acidez-cuerpo, sabroso, suave, con buena persistencia. Vía retronasal frutal (aromas amoscados), limpia y fina*".

El Muscat, Miguel Oliver, 88, merece la misma puntuación que el vino anterior y la misma revista habla de él con estas palabras, "*Amarillo paja pálido, con algún recuerdo dorado, brillante. Aromas intensos de moscatel, con un leve toque de sulfuroso. Con buen equilibrio en boca, fresco, suave, con un conseguido paso de boca y*

buena persistencia. Aromas frutales limpios y potentes de moscatel en vía retronasal".

Estos buenos calificativos por parte de la prensa especializada vienen a premiar y dar testimonio de la buena labor desarrollada por el vinatero Miquel Oliver Juan en los últimos años, un trabajo encaminado a conseguir buenos caldos en una labor permanente y continuada que también pretende promocionar los desconocidos vinos mallorquines.

EL "PLA" SE QUEDA SIN GUARDIAS CIVILES

El tema de la seguridad rural acaba de plantearse de nuevo con la decisión adoptada por los mandos responsables de la Guardia Civil consistente en concentrar los efectivos de este cuerpo policial dispersos en los municipios de Porreres, Petra y Vilafranca, en la Casa Cuartel de este último municipio, desde donde se coordinará el trabajo comarcal de este cuerpo a partir de ahora. Esta concentración comarcal de agentes de la Guardia Civil viene justificada por la escasez de personal con que cuenta el cuerpo en Mallorca. De todos modos, parece ser que la decisión tiene carácter temporal y que se podría volver a la situación anterior en el caso de que sean destinados a esta zona más efectivos del cuerpo.

En la Casa cuartel de Vilafranca estará concentrado a partir de ahora el servicio correspondiente a los municipios de Petra, Ariany, Sant Joan, Vilafranca y Porreres, a los que se podría sumar Montuiri. Los guardias residentes en los cuarteles de Petra y Porreres seguirán viviendo en ellos cuando estén francos de servicio, si bien deberán acudir a Vilafranca a la hora de prestar su servicio. Esta reestructuración hará por otra parte que desde Vilafranca se pueda disponer ahora de los tres vehículos policiales destinados a la vigilancia rural que hasta ahora estaban repartidos por los tres cuarteles reagrupados. Los responsables de la Guardia Civil insisten en que han efectuado esta reestructuración con la única finalidad de mejorar el servicio.

Este movimiento de guardias civiles ha servido para actualizar una vez más la ardua problemática de la vigilancia rural y de la conveniencia de crear la Policía Rural que promueve la Mancomunitat des Pla, circunstancia que en este momento está pendiente de resolución judicial. En este sentido, fuentes de esta entidad han indicado que lo que está haciendo ahora la Guardia Civil era lo que pretendía la Policía

Rural y que en principio no contemplan con malos ojos esta concentración en Vilafranca. Es una experiencia que se habrá de valorar dentro de unos meses, pero, según las mismas fuentes, puede resultar positiva, si se consigue tener a la Guardia Civil disponible cuando sea necesaria su intervención. Los alcaldes de la zona coinciden en afirmar que se debe encontrar una solución viable para solventar de una vez por todas una seguridad rural que, a la vista de los últimos robos, parece precaria.

"ELS JOVES CRISTIANS DE POBLES" TRABAJARAN LOS PROXIMOS MESES EN LA MARGINACION

Los jóvenes integrados dentro del *Moviment de Joves Cristians de Pobles* dirigirán sus esfuerzos durante los próximos meses hacia trabajos relacionados con la marginación y la acción social. Esta es la conclusión más importante de las alcanzadas en el transcurso de la asamblea del curso 88-89 celebrada en el santuario de Bonany, los días 1 y 2 de Octubre.

En este encuentro participaron jóvenes procedentes de Petra, Sant Joan, Montuiri, Porreres, Manacor, Son Macià, Alcúdia y Bunyola, quienes reflexionaron sobre el trabajo realizado hasta ahora y planificaron las actividades de los próximos meses. Durante el curso que ahora se inicia se realizarán tres nuevas trobades y, por otro lado, se cerrará la admisión de nuevos militantes de manera temporal para profundizar en tareas organizativas e internas del movimiento.

Los integrantes en este *Moviment de Joves Cristians de Pobles* se muestran particularmente interesados en fomentar el espíritu de militancia y en profundizar en sus planteamientos cristia-

nos. Aparte del estudio y reflexión, los participantes en este encuentro de Bonany, se trasladaron a Petra con la intención de conocerla mejor y realizar algunas actividades de índole recreativo y cultural referentes a aspectos propios de su entorno urbano y características culturales.

TORNEO DE TENIS CA'N FONT

Jaume Riera Ribot resultó ganador del Torneo de Tenis organizado en Ca'n Font durante las pasadas fiestas patronales de Santa Práxedes. En la foto le vemos en el momento de recoger el trofeo acreditativo de su victoria.

PROYECTAN CONSTRUIR EN SON CATALÀ UN CAMPO DE TIRO DE PROYECCION INTERNACIONAL

Los propietarios de la finca denominada Can Baió, situada dentro de la zona conocida con el nombre genérico de Son Català, en el borde mismo de la

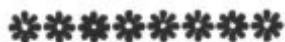
nueva carretera Petra-Manacor y no lejos de la línea divisoria de los dos términos municipales tienen intención de transformar sus terrenos en un campo de tiro de proporciones considerables y dotado de las más modernas técnicas aplicables a esta modalidad deportiva.

Luis Aristondo Vicens y Juan Riera Mascaró, propietarios actuales de los terrenos de Can Baió han presentado al ayuntamiento de Petra el anteproyecto del campo de tiro solicitando a la vez la preceptiva declaración de interés social para esta finca dedicada aún actualmente a la explotación agrícola.

De prosperar la iniciativa emprendida por Luis Aristondo y Juan Riera, las dieciocho cuarteradas de Can Baió se convertirán en instalaciones deportivas y anexos complementarios capaces de albergar importantes competiciones de tiro con arma en sus diversas modalidades, tales como el tiro olímpico, de foso, skeet y de hélice. La finca ubicada en Son Català albergaría igualmente una escuela de tiro para iniciar a los aficionados a este deporte y daría cabida a instalaciones complementarias tales como una cafetería y un amplio restaurante.

Antes de iniciar las obras, los promotores deberán obtener la recalificación de los terrenos por parte del ayuntamiento de Petra y las oportunas autorizaciones del ministerio de Defensa, organismo competente para regular en materia de campos de tiro. De llegar a alcanzar sus propósitos, los promotores de Can Baió tienen intención de dedicar su campo de tiro a competiciones incluso de carácter internacional y fomentar sobre todo las modalidades de tiro olímpico.

Llorenç Riera.

MOVIMENT DEMOGRÀFIC

Per Concepció Bauçà.

Naixements

Joan Carles Font i Monroig
Fill de Joan i Miquela
Nascut dia 19 Juliol de 1989

M. Magdalena Llull i Martí
Filla de Nadal i Jaumeta
Nascuda dia 20 Juliol de 1989

Miquel Sebastià Bennassar i Bover
Fill d'Antoni i Isabel
Nascut dia 22 Juliol de 1989

Laura Perrona i Riutort
Filla de Bartomeu i Mª Carme
Nascuda dia 8 Agost de 1989

Ruben Tomàs Llompart i Mariano
Fill de Gregori i Margalida
Nascut dia 16 Agost 1989

Catalina Maria Bauçà i Mas
Filla de Bartomeu i Margalida
Nascuda dia 27 Agost de 1989

Jaume Barceló i Rosselló
Fill de Gaspar i Maria
Nascut dia 11 Setembre de 1989

Bernat Riutort i Vidal
Fill d'Antoni i Maria
Nascut dia 18 setembre de 1989.

Casaments

Sebastià Gual i Gual, de Petra, amb
Mª Jerònia Vives i Femenies, de Petra,
Dia 23 Setembre, A Bonany

Miquel Riutort i Riutort, de Petra, amb
Catalina Bover i Frau, de Ciutat,
Dia 12 Agost, A Gràcia.

Bartomeu Barceló i Oliver, de Petra, amb
Mª Antònia Carbonell Abia
Dia 2 de Juny, A Ciutat.

Els nostres difunts

Antoni Horrach i Castell, Casat,
Dia 6 Juliol, (80 anys)

Margalida Roca Ribot, Viuda
Dia 8 Juliol, (90 anys)

Magdalena de Barcia i Mulet, Viuda,
Dia 11 Juliol, (76 anys)

Joan Font i Riera, Casat
Dia 11 Juliol, (76 anys)

Sebastià Ribot i Santandreu, Casat
Dia 19 Juliol, (82 anys)

Antoni Sastre i Gibert, Casat
Dia 27 Juliol, (66 anys)

Gabriel Sansó i Font, Viudo
Dia 2 Agost.

Joan Vives i Ordines, Viudo
Dia 3 Agost, (84 anys)

Magdalena Perelló Maimó, Fadrina
Dia 13 Agost. (77 anys)

Amador Bauzá i Mieres, Casat
Dia 16 Agost. (59 anys. A l' Argentina)

Maria Carbonell i Sans, Viuda
Dia 19 Agost. (84 anys)

Tomàs Font i Ribot, Casat
Dia 25 Agost. (70 anys)

Sebastià Roca i Bauzá, Casat
Dia 30 Agost. (82 anys)

Francisca Munar i García, Viuda
Dia 4 Setembre. (86 anys)

Joana Mayol i Nicolau, Viuda
Dia 5 setembre. (71 anys)

Pere Forteza i Forteza, Viudo
Dia 11 setembre. 78 anys

Catalina Estelrich i Frontera, Casada
Dia 14 Setembre. (67 anys)

I

*Dejad que el grano se muera
y venga el tiempo oportuno:
dará cien granos por uno
la espiga de primavera.*

*Mirad que es dulce la espera
cuando los signos son ciertos;
tened los ojos abiertos
y el corazón consolado:
si Cristo ha resucitado,
¡resucitarán los muertos!*

II

*Déjame, Señor, así;
déjame que en ti me muera,
mientras la brisa en la era
dora el tamo que yo fui.*

*Déjame que dé de mí
el grano limpio, y que fuera,
en un montón, toda entera,
caiga el alma para tí.*

*Déjame, cristal, infancia,
tarde seca, sol violento,
crujir de trigo en sazón.*

*Coge, Señor, mi abundancia,
mientras se quedan en el viento
el olor del corazón.*